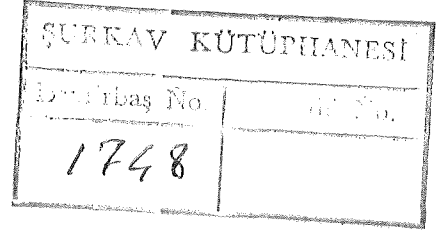

Hz. İBRAHİM (a.s.) ATEŞ VE GÜL

Sabahat SÖNMEZ

Temmuz 1999

Yesenler Mahallesi
Hazım Paşa Sokak No: 64
AFYON

ÖNSÖZ

Hız. İbrahim (a.s.) gibi Allah'ın dostluğuna erişmiş büyük bir peygamberin yaşadığı hayatı kaleme almak elbette bu işin uzmanlarının ve ilâhiyatçıların işi.

Bizim, haddimiz olmayarak böyle bir çalışmaya adım atmış olmamızı cahil cesareti olarak tanımlayıp affınıza sağınırız.

Bizim, bir diplomamız ve kariyerimiz yok. Biz sadece gönlümüzde duyduğumuz sevdayı ve duyguları yorumlamaya gayret ettik.

Günümüz insanının da, Hız. İbrahim'in yaşadığı dönemdeki gibi cahiliyet ve karanlığın içine doğru gittiğini öğrenerek, insanların gönüllerinde taht kuran, madde, makam, şehvet vb. gibi putların ne yazıkki insanlarımızı esir almaya çalıştığını düşünerek ve üzülererek, biz de ülkesini ve insanını seven bir vatandaş olarak ne yapabiliriz diye bir çare ararken; Gani Rüzgar şavata beyin yaptığı bir televizyon konuşmasında, Hız. İbrahim'in filminin çekileceğini, bu filme herkesin maddi manevi katkıda bulunması gerektiği üzerine yaptığı çağrıya, çorbada bizim de tuzumuz bulunsun gayesiyle, Hız. İbrahim'in hayatını okuyup araştırarak, Kur'an-ı Kerim ve değerli alimlerimizin kitaplarından derlediğimiz bilgiler ışığında, filmin senaryosuna katkı amaçlı olacağı için hikâye tarzında ve belli bir akış içinde bir eser hazırladık.

Ülkemizin en güzel bölgelerinden Güneydoğunun şirin bir ili olan şanlıurfa'da doğup büyüyerek tevhid mücadelesinde bulunan, Yüce Peygamber Hız. İbrahim'in yaşadıkları elbetteki ne bir hikâye ne de bir efsanedir. Bugünü yaşadığımız kadar gerçek olarak kaşanmış bir hayattır.

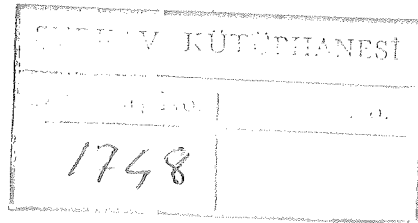
Hız. İbrahim verdiği mücadelesi, yaşantısı ve sözleriyle zamanındaki insanlara, Yüce Allah'ın varlığını, birliğini, gücünün büyüklüğünü, rahmetini, cömertliğini ve azabını en iyi şekilde öğretmiş büyük bir peygamberdir.

Hız. İbrahim'in bu kutsal davasına konu olan esirimizin ve çekilecek olan filmin bizlere ibret olarak, gerçek yaratıcı ve yardımcı olarak yalnız Allah'ı ilâh edinip onun sevgisini gönülümüze yerleştirmeye vesile olmasını niyaz ederiz.

Böylesine önemli bir filme öncülük eden Sayın Urfa Valisi şahabettin Harput beyefendiye, Gani Rüzgar şavata beyefendiye ve emeği olan tüm kardeşlerimize şükranlarımızı sunarız.

Tahsilimizin ve dökümanımızın yetersiz olması nedeniyle hatalarımızın olması kaçınılmazdır. Bu nedenle engin hoşgörünüze ve affınıza sığınıyoruz.

Yâr ve yardımcımız Allah olsun.

Sabahat Sönmez
10.7.1999

GİRİŞ

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla...

Yüce Allah, kâinata yarattığı varlıklar içerisinde en mükemmel ve en şerefli mahluk olarak, insanı yaratmıştır. Ayrıca bütün mahlûkâtı da insanın hizmetine sunmuştur.

Allah, kendi zâtının varlığını ve birliğini öğretecek, insanı her iki dünya saâdetine eriştirecek, ilâhî bilgileri öğretmesi için peygamberler göndermiştir.

- Andolsunki; biz her ümmete Allah'a kulluk edin, putlara tapmaktan sakının diye bildirmesi için bir peygamber göndermişizdir. Sonra Allah kimine hidayet vermiş, kiminin üzerine de sapıklık hak olmuştur. (Bk. Nahl, 36)

Cenabı Hak peygamberleri günah işlemeyen, Allah'dan aldıkları emirleri eksiksiz ve sadakatla yerine getiren zeki ve özel insanlar olarak yaratmıştır.

Kur'an-ı kerim'de Cenâb-ı Hak bütün peygamberlere gönderdiği ilâhî bilgileri "din" kelimesi ile bizlere öğretmiştir. Peygamberler, imâni ve ahlâkî değerler bütününü olan bu ilâhî din ile insanların saâdetinin tesisi için zamanlarının en çağdaş medeniyetlerini kurarak, yeryüzünde Allah'ın varlığına ve birliğine dayalı adalet, sevgi, merhamet hoşgörü ve cömertlik gibi birçok ahlâkî kuralları hakim kılmışlardır.

Peygamberler, yüce dinin tebliğ ve tesisi için buldukları zaman içindeki; zayıf ve güçsüzü ezerek insani ve rahmani duyguları ortadan kaldırıp, yerine kendi menfaat ve heveslerini hakim kılmak isteyen zalimlerle çetin mücadelelere girişmişler ve bu uğurda canlarını, mallarını ve sevdiklerini feda etmişlerdir.

Asırlardır peygamberleri ve onların tebliğ ettiği yüce dini kendilerine rehber seçen insanlar, cesareti, fedakarlığı, halkın ve haklının yanında yer almayı prensip edinerek, iman ve ahlâk yönleriyle kâmil birer insan olma şerefini elde ederek her iki dünyalarını huzur ve saadete erdirmişlerdir. Ayrıca diğer insanların da huzur ve mutluluğu için birçok değerler üretmişlerdir.

Ne zamanki insanoğlu yüce Allah'ın peygamberi aracılığı ile bildirdiği "din" emanetine sahip çıkmamış ve sırt çevirmiş, yüce din'in yerine kendi istek ve arzularını hakim kılmaya çalışmış ise yeryüzünde adalet, sevgi merhamet ve bereket kalmamış, bu yüce değerlerin yerine zulüm, gözyaşı, sefalet ve kan hakim olmuştur.

Cenâb-ı Hakkın Kur'an-ı Kerim'de bizlere tanıttığından ve değerli alimlerimizin eserlerinden tanıdığımız ve anladığımız kadarı ile, acizane eserimizde tanıtmaya çalışacağımız büyük peygamber Hz. İbrahim, Allah'ın kendisine bildirdiği hikmet ve hakikatleri insanlara bildirerek yeryüzünde tevhid dinini hakim kılmaya çalışmış bir peygamberdir.

Büyük peygamber Hz. İbrahim, ahir zaman nebisi, İslamiyetin kurucusu, Hz. Muhammed (s.a.v.)'in, oğlu İsmail'in soyundan gelmesi nedeniyle atasıdır. Ayrıca diğer oğlu İshak'ın soyundan gelen hıristiyanlık ve yahudiliğin peygamberinin de atasıdır.

Hz. İbrahim, bütün ilâhî dinlerin temelini oluşturan tevhid inancını sağlam olarak inşa etmiş ve bu dinin şekli yönünü geliştirip miras bırakmıştır.

Hz. İbrahim, yüce Allah'ın kendisine vahy ettiği inanç ve ahlâk sistemini tebliği esnasında çok ağır imtihanlara tabi olarak çetin mücadeleler vermiştir. Bu, çileli olduğu kadar çok şerefli mücadeleyi verirken ailesini, canını, evladını, rahatını kısacası herşeyini feda ederek başarının yanısıra Allah'ın dostluğunu kazanmıştır.

Hz. İbrahim, bulunduğu zamanın en azılı düşman ordusunu ve en güçlü silâhlarına

karşı, sadece Rabbinden aldığı güç ile tek başına karşı koyarak, hepsine meydan okumuştur. Allah düşmanlarının kurduğu putperestlik, şirk ve zulme dayalı sistemi yıkarak, yerine Tevhide dayalı inanç ve ahlâk medeniyetini kurmuştur.

Hız. İbrahim, zamanının en çağdaş medeniyeti olarak kurduğu sistemde, putperestliğe ve şirke hiç bir şekilde müsamaha göstermemeyi, adalet, sevgi, hoşgörü, merhamet ve cömertliğe dayalı bir düzeni yeryüzünde hakim kılarak insanları her iki dünya saadetine erişirmeyi sağlamıştır.

Yüce Allah'a sonsuz hamd ve sena olsun ki, insanoğlunu cehaletin ve zulmetin karanlığından kurtaracak bilgileri ve bu bilgileri insanlığa sözleriyle ve yaşantısıyla öğreterek onların önlerini aydınlatacak elçisini göndermiştir.

Kendilerine sonsuz minnet borçlu olduğumuz peygamberlerden büyük peygamber Hız. İbrahim'in temelini sağlam olarak attığı bu tevhide dayalı inanç ve ahlâk sistemini ahir zaman nebisi, torunu, Hız. Muhammed (s.a.v.) geliştirip yayarak, kıyamete kadar insanlara rehber olacak bir düzeni miras bırakmıştır.

Bizler, Hız. İbrahim'in diğer peygamberlerin ve Hız. Muhammed'in (s.a.v.) yaşamlarını, mücadelelerini ve çilelerini ibretle bizlere bildiren, kıyamete kadar (Allah'ın koruması ile bir harfi dahi değişmeden) geçerli olan Yüce Allah'ın kelamı Kur'an-ı Kerim'i mana ve hakikat olarak okuyup yaşantımıza uygulayarak kurtuluş reçetesinin sahibi olabiliriz. Böylece yüce peygamberlerin ve asırlardır tevhid sancağını taşıyan iman erlerinin yakaladığı dünya ve ahiret saadetine erişebiliriz.

Bütün ilâhi kitapların mesajını en mükemmel olarak özünde toplayan Kur'an-ı Kerim'in ve bütün peygamberlerin tebliğini sözlerinde, yaşantısında ve kurduğu ilâhi ve insani sistemde yine en mükemmel şekliyle toplayan Hız. Muhammed (s.a.v.)'in bağrından fıskıran hakikatlerin ve aydınlığın tüm insanlığı cehaletin, taassubun ve şirkin karanlığından kurtarmasını yüce Allah'tan niyaz ederiz.

Haddimiz olmayarak yapacağımız bu önemli çalışmada yüce Allah'tan yardım talep eder hatalarımız ve eksikliğimizden dolayı af dileriz.

HZ. İBRAHİM'İN DOĞUMUNDAN ÖNCE BABIL

Tarih boyunca önemli olaylara sahne olan Babil (Urfa) şehri peygamberler diyarı olarak bilinmektedir. 3 bin yıllık geçmişi ile dünyanın en eski şehirlerinden olan bölgeye ilk olarak tufandan sonra Hz. Nuh'un yerleştiği bilinmektedir.

Tarihi Mezopotamya sınırları içinde bulunan Babil, dünyanın önemli büyük kentlerinden biri idi. Görkemli sarayları ve tapınakları, geniş caddeleri ve asma bahçeleri ile ünlenmiş Nemrut adındaki krallarca yönetilen büyük bir şehir.

O sıralarda Babil, Kenanoğlu Nemrut tarafından yönetilmekte idi. Nemrut, ihtişamlı sarayında, mükellef sofralarında içki kadehlerinden ve kadınlardan oluşan, vezirlerin, müneccimlerin, hizmetçilerin etrafını sardığı sefih bir yaşantı içinde idi.

Nemrut, etrafındaki sayısız dalkavuklarla birlikte, halk'ı sömürerek onları köle gibi kullanıp kazançlarının çoğuna el koyuyor ve haksız gelir sağlıyordu. Ayrıca beğendiği kadın ve kız kime aid olursa olsun zorla sarayındaki haremine alıyordu.

Babilde insanlar Allah'ın varlığından ve birliğinden habersiz yıldızlara ve kendi elleriyle yaptıkları putlara taparak onlardan meded umuyor, cehaletin ve şirkin karanlığına gönülmüş bir şekilde yaşantılarını sürdürüyorlardı. Yıllarca sürüp giden bu haksız, adeletsiz ve zalimane yaşantıya, karşı koymak hiç kimsenin işine gelmemiş veya cesaret edememişlerdi.

Saray da Nemrut'un danışmanları konumunda bulunan vezirler ve müneccimler, çoğu zaman Nemrut'a yalan yanlış bilgiler getirerek onun gözüne girmek için yarışıyorlardı. Böylece saraydaki yerlerini sağlamlaştırıp menfaat ve çıkarlarını arttırıyorlardı.

Sarayda söz sahibi olarak Nemrut gözükse de, aslında çevresindeki bu dalkavuklar onu yönlendirerek kendi paylarını arttırmak için şeytanca planlar yapıyorlardı.

Yine birgün sarayda, vezirler, müneccimler ve ileri gelen zevat toplanarak, Nemrut'un insanlar üzerindeki baskısını arttırıp, halkı daha fazla sömürmesini sağlayacak fikirler üzerinde tartıştılar. Bir-iki fikir ortaya atan oldu. Fakat üzerinde durmaya değmezdi. Birden her zaman şeytani zekasıyla ön planda yer alan baş vezir Hizyan, çok önemli bir fikirle ortaya çıktı.

- Arkadaşlar! Hepinizin bildiği gibi bizim daha çok gelir elde ederek bolluk içinde iyi bir hayat yaşamamız için, yüce kralımız Nemrut'un halkın üzerindeki baskısını daha fazla arttıracak bir konumda olması gerekmektedir. Bu nedenle kralımız Nemrut'u Babil'in ilâhı ilan edip ona ilâhlık tacı giydirmeliyiz. Eğer bu fikrimi sizler de kabul ediyorsanız bizzat bu öneriyi kendim takdim etmek isterim.

Saraydaki bütün dalkavukların gözlerinin içi parladı. Kabul etmek ne demek adeta sevinçten bayılacaklardı. Şimdi Nemrut'un huzuruna çıkıp bu düşüncelerini süsleyerek anlatacaklardı.

Nihayet Hizyan, yanına ileri gelen bir kaç kişiyi de alarak Nemrut'un huzuruna vardı. Her zamankinden biraz daha fazla hürmet ve saygı ile eğilerek sözlerine başladı.

- Yüce hükümdarımız! Siz çok büyük ve çok güçsünüz. Görkemli yapıları ve eşsiz güzelliğiyle çevresine nam salan Babil şehrimizin hükümdarı olarak, siz çok daha yüce makamlara layıksınız. Sizin halkın üzerinde çok daha etkili olarak geleceğinizi garanti etmeniz açısından Babil'in ilâhı olmanızı ve ilâhlık tacını giyerek şan ve şerefınızı arttırmanızı arzu ediyoruz.

Nemrut, nefesine çok hoş gelen bu sözlerin etkisiyle adeta kendinden geçti. Gururu iyice kabardı.

- Sizleri tebrik ederim. Bu güne kadar hiçbir krala böylesine bir makam verilmedi. Beni çok mutlu ettiniz. Sizleri fazlasıyla ödüllendirerek memnun edeceğim. Şimdi Babil'in kralına layık bir ilâhlık tacı hazırlamanızı ve bu haberi halka duyurarak bir tören hazırlamanızı istiyorum. Hiçbir masraftan kaçınılmasın ve ne gerekiyorsa en iyi şekilde yapılınsın.

Gerçekten de o güne kadar Babil ve çevresinde çok çeşitli ve ihtişamlı putlar olmuş insanlar onlara tapmışlardı. Fakat ilk defa bir kral, ilâhlığını ilan ederek halkını kendisine taptıracaktı. Bu davranışlarıyla cehaletin, şirkin ve zulmün zirvesine çıktıklarını gösteriyorlardı.

Sarayın içinde, en güzel nakkaşlar ve sanatkârlar tarafından ve en değerli taşlardan ilâhlık tacı hazırlanıyordu. Diğer taraftan da tellallar aracılığı ile haber halka ulaştırılıyor ve tören için hazırlıklar yapılıyordu.

Babil halkı başına geleceklerden habersiz haberi sevinçle karşıladı.

Nihayet gün geldi çattı. Bütün hazırlıklar yapılmış Babil'in en büyük meydanında halk tören için toplanıyordu. Meydanın en yüksek yerine Nemrut'un rahatça görülebileceği şekilde bir taht hazırlandı. Adeta bir bayram coşkusu yaşıyordu. Halk sevinç ve sevgi gösterileri eşliğinde törenin başlamasını bekliyordu.

Bir müddet sonra Nemrut'u taşıyan tahtirevan gözüktü. Askerlerin vezirlerin ve saray erkânının eşlik ettiği konvoy meydana yaklaşırken halk, alkış ve övgü dolu sloganlarla onları karşılıyordu.

- Yüce hükümdarımız çok yaşa..!
- En büyük ve en güçlü sensin..!
- Yaşasın kralımız..!

Nemrut'un tahtirevanını taşıyan köleler, büyük bir itina ile onu yere bıraktılar. Nemrut, oldukça heybetli ve mağrur bir şekilde tahtına oturdu. Etrafı muhafızlarla çevrili idi. Ayrıca saray erkânı da yanında yerlerini almışlardı.

Baş vezir Hizyan, halkın tezahüratını eliyle işaret ederek susturdu. Onlara şöyle seslendi:

- Yüce kralımız, bugüne kadar hiçbir hükümdarın erişemediği ilâhlık makamına bugün sizlerin huzurunda yükselerek bundan böyle Babil'in ilâhı olacaktır. Bizler kendisine en iyi şekilde kulluk ve kölelik yaparak O'na layık olmaya çalışacağız.

Hizyanın bu sözlerinden sonra halk yine büyük bir alkış ve coşkuyla sloganlar attı.

Nemrut; daha fazla dayanamadı. Biran önce ilâh olmak istiyordu. İşaret ederek tacın getirilmesini istedi.

Baş vezir Hizyan ve arkadaşları çok değerli taşlarla süslenmiş muhteşem bir şekilde hazırlanan ilâhlık tacını itina ile Nemrut'un başına yerleştirdiler.

Nemrut, yerinden kalkarak başı göklere degecek bir şekilde halkı selamladı. Saray erkânı başta olmak üzere halk Nemrut'a ilk secdelerini yaparak yerlere kapandılar.

Halkın bu coşkun sevgi ve alkış gösterisine karşılık ne yazıkki koskoca bir şehrin krallığından ilâhlık gibi yüksek bir makama terfi eden bir kişinin halka olumlu, onları memnun edecek şekilde söyleyecek hiç bir sözü ve va'di yoktu. İnsanlar buna rağmen alkışlıyor ve destekliyordu. Bu da onların ne kadar aciz ve cahil olduklarını gösteriyordu.

Tarih sayfalarına kendini ilâh ilan eden ilk hükümdar olarak geçen Nemrut'un, Babil'de yaptığı tek şey halka karşı baskısını ve zulmünü artırmak oldu. Halkın ensesine çökmüş adeta nefes aldirmiyordu.

Nemrut'un ilâhlığı sayesinde çok daha fazla çıkar sağlayan sarayın içindeki ve saraya yakın olan çevreler ise hayatlarından oldukça memnundular.

Babil'de görkemli tapınaklar vardı. Bunların içi çeşitli madenlerden yapılmış irili ufaklı putlarla doluydu. Nemrut dahil herkes bugüne kadar tapınaklara giderek putlardan medet umar ve onlara taparlardı. Oysa şimdi Nemrut bir ilâhtı. Herkes ona tapmalıydı. Halkın içine sık sık çıkmak olmazdı. İlahlığın gereğince erişilmez olmalıydı.

Nemrut, bu düşünceler içinde iken aklına kendi putunu yaptırarak puthanenin baş köşesine koydurmak ve insanların bundan sonra o puta tapmalarını sağlamak geldi. Nemrut, vezirlerini ve danışmanlarını çağırarak bu konuyu onlarla istişare etti. Neticede saraya yakın çevreden olan Babil'in en güzel putlarını yapan put ustası Azer'e bu görevi vermeyi kararlaştırdılar.

Nemrut, Azer'i huzuruna çağırarak şunları söyledi:

- Bu güne kadar bir çok değerli put'u en iyi şekilde yaptığını biliyorum. Şimdi sana bu güne kadar eşine rastlanmamış güzellikte en değerli maden ve taşlardan oluşan bir put yapmanı istiyorum. Benim putumu yapacaksın. Hiçbir masraf ve emekten kaçmayasın. Karşılığını fazlasıyla alacaksın. Şayet beni memnun edecek şekilde eserini tamamlarsan seni sarayın putçu başışı yaparım.

- Emriniz başımın üstüne yüce ilâhımız! Size layık olması için bütün gücümü ve maharetimi kullanacağım. Siz çok yaşayın yüce efendimiz! Azer, yerlere kadar eğilip secde ederek oradan ayrıldı.

Azer, saraydan çıkarken sevinçten nerdeyse düşüp bayılacaktı. "Hayatımın fırsatı bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyim. Hem itibarım artacak hem de çok zengin olacağım" Bir an önce bu müjdeyi karısı Tila'ya vermek istiyordu. Koşarak eve geldi. Tila kocasını bugüne kadar hiç böyle mutlu görmemişti. Hayretle sordu?

- Çok merak ettim seni bu kadar mutlu eden nedir?

Azer, kendisine verilen önemli görevi detaylarıyla anlattı. Her ikisi de sevinçle birbirlerine sarılarak kutladılar.

Tila: Artık bende saray hanımları gibi giyineceğim, benim de itibarım olacak, çok daha güzel bir hayatımız olacak.

Azer, gece gündüz demeden çok titiz bir şekilde çalışarak; o güne kadar görülmemiş güzellikte ve büyüklükte olan Nemrut'un putunu tamamladı. Som altından yakut ve zümrütlerle süslenmiş muhteşem bir eserdı. Kendisi bile ortaya çıkardığı bu eseri hayretle seyrediyor, sanki kendi eliyle yapmamış gibi Nemrut'a olan hayranlığı kat kat artıyordu.

Azer, Nemrut'un huzuruna çıkararak eserini tamamladığını bildirdi. Nemrut askerleri göndererek yapılan bu eserin saraya getirilmesini istedi. Şayet beğenirse puthaneye gönderecekti. Azer muhafızlarla birlikte giderek eserini saraya getirdi. Nemrut'un huzuruna çıkardılar. Nemrut, gözlerine inanamadı. Gerçektende bugüne kadar böylesine bir putu ne görmüş ne de duymuştu. Azer'i tebrik ederek umduğundan çok daha fazla olarak ödüllendirdi. Saraydakiler Nemrut'u böylesine cömert ilk defa görüyorlardı. Azer çok memnundu, ayrıca sarayda da putçu başı olarak görev almıştı.

Nemrut, kendi putunu tapınağın baş köşesine koymalarını, tapınaktaki nöbetçi sayısının artırılmasını ayrıca bir tören hazırlanarak halka ilan edilmesini ve putun açılışını kendisinin yapacağını bildirerek emirler yağdırdı.

Babil sokaklarında tellallar bu seferde Nemrut'un putunun törenle ibadete açılış gününü bildirmek için bağıyorlardı. Haberi duyan herkes merakla o günü bekledi.

O gün Babil'in dört bir tarafından insanlar akın akın tapınağa geldiler. Henüz içeriye hiç kimse alınmıyordu. Nemrut'un gelmesi bekleniyordu. Puthanenin çevresi adeta insan seli olmuştu. Herkes coşku ve neşe içinde Nemrut'un gelmesini bekliyordu.

Her zaman olduğu gibi Nemrut, kalabalık bir koruma ağı içersinde tahtıranıyla geldi. Halk, her zamanki gibi düşünmeden sorgulamadan büyük bir alkış tufanı ve sevgi sloganlarıyla Nemrut'u karşıladılar.

- En büyük ilâh sensin!
- İlahımız çok yaşa!
- Yaşasın ilâhımız!.

Tapınağa önce Nemrut ve saray erkânı girdi. Nemrut, kendi putunun yanına giderek kendisi için hazırlanan tahta oturdu. Saray erkânı yerlere kapanarak sevgi sözcükleriyle defalarca secde ederek medet istediler. Böylece açılış yapılmış oldu. Nemrut oradan kendi ilâhlığından emin olarak ayrıldı.

Zavallı halk Nemrut'un putunu görüp ona bir an önce tapınarak medet ummak için birbirini ezercesine puthaneye hücum etti. İçeriye girip o, ihtişamlı putu görenler kendini yerlere atarak secde ediyorlar ve övgü dolu sözlerle ondan yardım istiyorlardı. Nemrut, gözlerinde iyice büyümüş ve ondan gerçek ilâh gibi korkmuşlardı.

Tapınaktaki bu tapınma töreni günlerce sürdü. Babil ve çevresinde duyupta gelmeyen olmadı. Halk artık ilâhları Nemrut için yaşayacak doğru veya yanlış o ne derse o olacaktı.

Halk, günlerini zulüm ve baskı altında ezilerek geçirirken, Nemrut ve dalkavukları ise Allah'ın varlığından ve birliğinden habersiz, yaşadıkları bu sefih hayatın hesabını hiç kimsenin soramayacağını zannediyorlardı.

Bir sabah Nemrut, korku ve telaşla uyandı. Gece çok kötü bir rüya görmüştü. İçi sıkıldı eli ayağı titredi. Tahtını ve tacını kaybedecek gibi bir hisse kapıldı. Muhafızlara seslendi:

- Çabuk müneccimlere haber verin derhal hepsi huzuruma gelsin!

Muhafızlar önemli bir durum olduğunu anlamışlardı. Çok kısa bir zamanda müneccimlere haberi ulaştırıp, Nemrut'un huzurunda toplanmasını sağladılar.

Nemrut, hemen telaşla söze başladı:

- Bu gece çok kötü bir rüya gördüm. Rüyamda güneş çok parlak bir şekilde gökyüzünü aydınlatırken; aniden parlak bir yıldız doğdu. Yıldızın doğmasıyla güneş parçalandı ve ışığı kayboldu. Sadece yıldızın ışığı ortalığı aydınlatıyordu.

Nemrut'un anlattığı bu rüya müneccimleri de korkutup telaşlandırdı. Belliki Nemrut güzel şeyler duymak isteyecekti fakat haber kötü idi. Aralarında istişare yaptıktan sonra sözcüleri rüyayı şöyle yorumladı.

- Yüce ilâhımız! Size güzel haberler vermek isterdik fakat maalesef rüyanız çok kötü bir haber veriyor. Rüyanızda gördüğünüz güneş sizsiniz. Yıldız ise yakında ana rahmine düşecek olan bir erkek çocuğu; Bu çocuk doğup büyüyecek, sizin saltanatınızı ve ilâhlık tacınızı parçalayacak, insanların başına kendisi geçecek ve hükümdar olacak.

Nemrut, duyduğu sözler karşısında çılgına döndü. Huzuru kaçtı rengi sarardı. Bir an ne diyeceğini şaşırırdı. Hemen aklına her zaman akıl hocalığı yapan vezirleri ve danışmanları geldi. Mutlaka bir çözümü olmalıydı. Derhal saray erkânını topladı.

Nemrut, toplantıda rüyasını yorumuyla birlikte anlattı. Herkes büyük bir tedirginlik ve panik yaşadı. Nemrut'un tahtını ve tacını kaybetmesi demek ellerindeki bütün imkân ve

çıklarları kaybetmek, lüksü ve rahatı terk etmek demektir.

Nemrut: Buna mutlaka bir çözüm bulmalıyız. Henüz çocuğun ana rahmine düşmemiş olması bizim için büyük bir avantaj, hepimiz iyi düşünün çok kesin tedbirler almalıyız.

Vezirlerin ve danışmanların yaptıkları istişare sonucunda yine şeytani zekâsıyla Hizyan, öne atılarak söz aldı.

- Yüce ilâhımız! Her ne kadar rüyanızdaki yorumda çocuk henüz ana rahmine düşmemiş gözükse de, kesin tedbir olması açısından bugünden sonra 1 yıl içinde doğacak bütün erkek çocukların öldürülmesinin gerekli olduğunu düşünüyoruz. Sizin tacınızı ve tahtınızı riske atmamalıyız. Ayrıca bütün erkekleri şehrin dışına çıkartarak ikinci bir emre kadar eşleriyle görüşmemelerini sağlamalıyız. Bu yasağa saray erkânı dahil herkesin dikkatle uyması gerektiğini düşünüyoruz. Buyruk sizindir efendimiz!

Nemrut, biraz olsun rahatlamış ve kendini toparlamıştı. Yardımcılarına tebrik ve teşekkürlerini sundu. Alınan kararların uygulanması için emirler verdi. Böylece Hizyan ve arkadaşları Nemrut'un iyice güvenini kazanmışlar ve yerlerini sağlamlaştırmışlardı.

Yapılan plânın uygulanması için askerler vakit kaybetmeden işe koyuldu. Askerler, evleri tek tek gezerek hamile olan kadınların hepsini tesbit ettiler. Ayrıca bütün erkekleri şehrin dışına çıkartarak başlarına nöbetçi dikildi. Gündüz şehirde işi olanlar asker kontrolünde giriş çıkış yapacak, hiç kimse evine uğramıyacaktı.

Yıllarca halkına zulüm ve acıdan başka hiçbir şey vermeyen Nemrut, her seferinde halktan alkış ve destek bulmuştu. Halk korkak ve cahil olduğu için kral ne yaparsa yeridir zihniyetiyle bir çok çileye göğüs germişti. Fakat bu sefer acıları içlerine gömülecek cinsten değildi. Özellikle çocuk bekleyen ailesinin feryadı içlerinde dışarı taşmış gök kubbeye yükseliyordu. Bugüne kadar doğacak çocuklarının erkek olmasıyla şeref ve gurur duyan aileler şimdi çocuklarının kız olması için dilek ve temennide bulunuyorlardı. Başka bir şey yapmaya güçleri yoktu. Endişeyle beklemeye başladılar.

Nemrut'un emirleri dikkatlice uygulanıyor, adeta kuş uçurtulmuyordu. Hamile olan kadınlardan bir kaç tanesi erkek doğurmuştu. Çocuklar analarının feryadına göz yaşına bakılmadan acımasızca öldürüldüler.

Saray erkânı için de aynı emirler geçerliydi. Fakat Nemrut'un kendilerine sonsuz güveni olduğu için şehre giriş çıkışları daha serbest oluyordu.

Azer, o gün şehre gelmişti. Şehirdeki işleri bitince şehrin dışına çıkması gerekirken, içinde hanımı Tila'ya karşı büyük bir özlem belirdi. Gizlice eve doğru yöneldi. Tila, karşısında kocasını görünce hem çok şaşırıldı hemde çok sevindi. O da kocasını çok özlemişti. Hasretle sarıldılar ve birlikte oldular.

Yüce Allah'ın varlığını tanımayan zalimler, alınan bütün tedbirlere rağmen yasağın en güvendikleri kişi tarafından çiğnendiğini akıllarının ucundan bile geçiremezken; Yüce Allah, plânını yürülüğe koymuştu. O, bir şeyin olmasını dilerse sadece "ol" der ve olmasını dilediği şey hiçbir engel tanımadan oluverir. (Bk. Yasin 82)

Aradan bir kaç ay daha geçti. Nemrut'un zulmü acımasız bir şekilde sürerken Tila, hamile olduğunu hissetti. İcini korku kapladı. Şayet hamile olduğu anlaşılırsa, yasağa rağmen kocasıyla bir araya geldiği ortaya çıkacaktı. Bunun duyulması saraydaki itibarlarının bitmesine, belkide zindanlarda çürümelerine veya hayatlarının sona ermesine neden olacaktı. Tila bütün bunları düşünerek hamileliğini gizlemeye kocasına dahi duyurmamaya karar verdi.

Halbuki Tila, daha önce Nemrut'un aldığı acımasız kararları tasvib ediyordu. O da kocası gibi Nemrut'un saltanatının devamı için ne gerekiyorsa yapılmasını destekliyordu.

Tıla'nın düşünceleri birden değişmişti. Karnındaki çocuğa karşı değişik hisler oluşmuştu. İçinden ona karşı kuvvetli bir sevgi belirdi. Onu koruması gerektiğine inanıyordu. Sanki ilk defa anne olacaktı. Oysaki çocukları vardı. Tıla'ya bir gece rüyasında bir oğlu olacağını ve ismini "İbrahim" koymasının gerektiğini söylediler. Bu rüya Tıla'yı çok etkilemişti. "İbrahim" (toplumun babası) demekti. Yoksa Nemrut'un korktuğu çocuk karnımdaki çocuk mu? diye düşündü. Bir an tereddüt etse de çocuğunu koruma hissi galip geldi. Çocuğunu gizlice doğurup, saklamanın plânlarını yaptı.

İBRAHİM'İN DÜNYAYA GELİŞİ

Cenâb-ı Hak ilâhi senaryosunu sahneye koymuştu. O, İbrahim'in dünyaya gelmesini dilemişti. Artık buna hiç kimse engel olamayacaktı.

Babil'de anaların ağıtları yürekleri dağlarken, zavallı Tıla, Allah'ın dilemesinden habersiz korku içinde gününü tamamlamayı bekliyordu.

Tıla için, nihayet doğum vakti geldi. Daha önceden tesbit ettiği ıssız bir dere kenarında çok kolay olarak doğumunu gerçekleştirdi. Nur topu gibi bir oğlu olmuştu. Çok farklı ve çok güzel bir çocuktur. Tıla'nın oğluna karşı sevgisi iyice arttı. Çocuğunu bir beze sarıp kimseler görmeden oradaki bir mağaraya götürdü. Mağaranın köşesine otlardan bir yatak hazırladı. İbrahim'i emzirdikten sonra doyasıya öptü, kokladı. Göz yaşlarını tutamıyordu. Oğlunu mağaraya bırakmak zorundaydı. Oğlunu yatağa yatırıp mağaradan çıktı. Mağaranın kapısını büyükçe bir kaya parçasıyla kapattı. Etrafı kontrol ettikten sonra gizlice evine döndü.

Yüce Allah'ın izni ve yardımı ile İbrahim sağ salim doğmuştu. Yine Allah'ın koruması ile büyüyecekti.

Tıla, Allah'ın varlığı ve birliği konusunda bilgi ve inanca sahip olmadığı için, onun korumasından ve yardımından habersizdi. Olanların kendi hislerinden kaynaklandığını zannediyor, oğlunun açlıktan ölmesini veya kurtlar kuşlar tarafından zarar göreceğini zannederek endişe ediyordu.

Aradan bir kaç gün geçti. Tıla oğlu İbrahim'i çok merak ediyordu. Daha fazla dayanamadı. Yine gizlice yola koyuldu. Acaba oğlumu sağ salim bulacak mıyım diyerek endişe ile mağaraya yaklaştı. Mağaranın ağzındaki taşı açarken kalbi heyecandan duracak gibi oldu. İçeriye girdiğinde gözlerine inanamadı. İbrahim çok mutlu bir şekilde parmağını emiyordu. Üstelik bir kaç günde bir iki aylık çocuk kadar büyümüşü. Hemen oğlunun aç olduğunu düşünerek onu emzirdi. Fakat İbrahim günlerce aç kalmış çocuk gibi değildi. Tıla bütün bu olanlara çok şaşırıyor. Bir anlam veremiyordu. Oğlunun kim tarafından niye korunduğunu bilmesede bundan son derece memnun olmuştu. Şimdi içi daha rahat olarak oğlunu bırakıp gidecekti.

Tıla, bulduğu her fırsatta mağaraya oğlunu ziyarete geliyordu. Her geldiğinde onu biraz daha büyümüş olarak görüyordu.

İbrahim, doğalı henüz 3 ay olmuştu. Fakat İbrahim 3 yaşındaki çocuk görünümündeydi. Ve yavaş yavaş konuşmaya başlamıştı. Her geldiğinde annesiyle konuşuyor ve dışarı çıkmak istiyordu. Annesi Ona henüz onun için tehlikeli olduğunu anlatıyordu.

Bir gün İbrahim annesi ile konuşurken Ona şöyle bir soru sordu:

- Anneciğim beni kim yarattı? Kim büyütüyor?
- Ben evladım seni ben doğurdum, ben büyütüyorum.
- Peki seni kim yarattı? Kim büyütüyor?
- Beni baban besliyor ve büyütüyor.

- Peki babamı kim yarattı?

- Nemrut. Aslında hepimizi o yaratıp büyütüyor. O bizim ilâhımız.

- Peki Nemrut'u kim yarattı?

Tıla, bu soru karşısında çok şaşırmişti. Hemen eliyle İbrahim'in ağzını kapattı.

- Sakın bir daha böyle bir soru sorma!

- Eğer o da bizim gibi insansa mutlaka onu da yaratan bir yaratıcı olmalı.

Tıla, iyice endişelendi. Canım oğlum Nemrut, bizim ilâhımız, sakın onunla ilgili bir daha böyle şeyler söyleme, yoksa onun gazabına uğrarız.

Tıla, mağaradan ayrılıp eve giderken çok endişeli ve düşünceliydi. Yoksa bu çocuk mu gerçekten Nemrut'un tahtını ve tacını devirecek? Acaba Azer'e çocuğun varlığından bahsedeyim mi? Ne yapacağını şaşırılmış bir şekilde evine vardı.

İbrahim ise annesine sorduğu sorularla ilk olarak Rabbini aramaya başlamıştı. Yüce Allah doğduğundan itibaren onun gönlüne herşeyi yaratan yüce bir yaratıcı olduğu hissini yerleştirmişti. Rabinin ona bildirdiği ilim neticesinde kademe kademe bu arayışını sürdürecekti.

Bir kaç gün sonra Tıla, tekrar mağaraya giderek İbrahim'e şunları söyledi:

- Canım oğlum, bir dahaki gelişimde babanı getirip seni babanla tanıştıracam. Sakın onun yanında Nemrut ile ilgili hiç bir şey söyleme yoksa ikimizi de öldürürler.

İbrahim söylenenlerden pek bir şey anlamadıysa da annesini üzmemek için annesinin sözünü tutacağını söyledi.

Babil'de erkeklerin, şehrin dışında olması işleri iyice aksatmıştı. Başvezir Hizyan Nemrut'un huzuruna çıkarak durumu bildirdi.

- Yüce ilâhımız! Şehirde işler aksadı. Gelirlerimiz azaldı. Gördüğünüz rüyanın üzerinden bir yılı aşkın bir süre geçti. Çocuğun doğmuş ve 3-4 aylık olması gerekirdi. Aldığımız çok sıkı tedbirlerle doğan erkek çocukların hepsi öldürüldü. Artık bir tehlike kalmadığına inanıyoruz. Şayet uygun görürseniz yasağı kaldırmanızı istiyoruz.

Nemrut, Hizyan'ın sözlerini haklı bularak yasağı kaldırdığını bildirdi.

Babil'de aylardır süren acı ve gözyaşı sona ermişti. İnsanlar çektikleri ızdırabı ailelerine kavuşarak biraz olsun dindirmişti.

Azer'de sevinç içinde eve geldi. Karısının da kendisi gibi çok sevinçli ve mutlu olacağını beklerken Tıla'yı çok sıkıntılı ve endişeli buldu. Nedenini sorduğunda Tıla şöyle söyledi:

- Ben galiba bir suç işledim. Yasaklı günlerde geldiğin o akşam hamile kaldım. Bunu herkesten gizleyip çocuğu doğurdum. Ve onu sakladım.

Azer, duyduğu bu sözler karşısında çok öfkeleni. "Hani nerede çocuk? Hemen onu öldürmeliyiz. Hiç kimse görmemeli." dedi.

Tıla, ağlayarak Azer'e yalvardı.

- Çocuğumun öldürülmesine izin veremem. Hiç kimsenin bir şeyden haberi yok. Onu güvenilir bir mağarada saklıyorum. Bir görsen öyle güzel ve akıllı ki. Üstelik çok çabuk büyüyor kimse onun yasaklı günlerde doğduğunu anlayamaz. Bir kaç ay daha mağarada gizledikten sonra, yıllar önce hasta olarak doğduğunu, şehrin dışındaki akrabalarımızın çiftliğinde tedavi olduğunu, şimdi getirdiğimizi söyleriz. Lütfen görmeden karar verme.

Azer'in kafası iyice karıştı. Karısını çok seviyor ve ona güveniyordu. Fakat ya bir gören ve anlayan olursa diye de çok korkuyordu. Buna rağmen mağaraya gidip İbrahim'i görmeye karar verdi.

Azer ve Tila, etrafı iyice kontrol ettikten sonra gizlice mağaraya doğru yol aldılar. Mağaradan içeri önce Tila girdi. İbrahim'e babasının geldiğini söyledi. Azer içeriye girdiğinde gözlerine inanamadı. İbrahim doğal henüz 4 ay olmuştu. 4 yaşındaki çocuk kadar büyümüş ve konuşuyordu. Üstelik çok da güzel ve sevimliydi. İbrahim babacağım diyerek Azer'in boynuna sarıldı. Azer'de oğluna karşı büyük bir sevgi duyuyordu. Onun öldürülmesine izin veremeyeceğini düşündü.

İbrahim, çok mutluydu. Annesine ne zaman mağaradan çıkacağını sordu. Annesi: "Az kaldı yakında seni buradan çıkartacağız" dedi.

Mağaradan çıktıklarında yolda giderken Azer, Tila'ya oğlunun öldürülmesine izin veremeyeceğini, daha önce Tila'nın söylediği gibi davranmalarını istedi.

Tila çok memnun oldu. Sevinçle kocasına sarıldı.

Cenâb-ı Hakk'ın çizdiği takdiri ilâhi eksiksiz devam ediyordu. Çıkan engeller tek tek ortadan kalkıyordu. Bu arada Yüce Allah, İbrahim'in kalbini hiç kimsenin bilmediği kendi varlığı ve birliği ile ilgili bilgilerle ve kâinatın sırlarıyla donatıyordu ki mağaradan çıktığında, sayısız sahte ilâhların arasında bocalamadan Rabbini hissedebilsin. Ve İbrahim Rabbini bulabilmenin heyecanıyla mağaradan çıkacağı günü sabırsızlıkla bekliyordu.

Nemrut ve etrafındaki cehaletin zirvesinde olan zalimler ise olan bitenden habersiz sahte zafer kutlamaları yapıyorlardı. Yasak nedeniyle oldukça sıkıntılı günler geçirmişlerdi. Şimdi ise o günlerin acsını çıkartırcasına önlerine gelen canlarının çektiği kadın ve kıza sahip oluyorlardı.

İBRAHİM RABBİNİ ARIYOR

Nihayet İbrahim için mağaradan çıkma vakti geldi. Azer ve Tila akşam üstü gelerek İbrahim'i mağaradan çıkardılar. İbrahim sevinç ve merakla etrafı inceliyor. Rabbi ile ilgili bir iz arıyordu. Hava kararmıştı. Etrafta fazla birşey görünmüyordu. Şehre yaklaşırken İbrahim kafasını gökyüzüne kaldırdı. Parlak bir yıldız gördü. İbrahim çok heyecanlandı. Yıldızı işaret ederek şöyle dedi:

- İşte Rabbim bu. (Bk. En'am 76). O sırada bir kısım insanlarda yıldızlara tapınarak onlardan bilgi almak için yıldızların çoğalmasını bekliyordu. İbrahim'in yüksek sesle söylediklerini duymuşlar ve hayretle İbrahim'e bakıyorlardı. Azer ve Tila da İbrahim'in ne yapacağını merak ettiler.

İbrahim, bir müddet yıldızı seyretti. Sonra yıldız aniden kayboldu. İbrahim şöyle dedi:

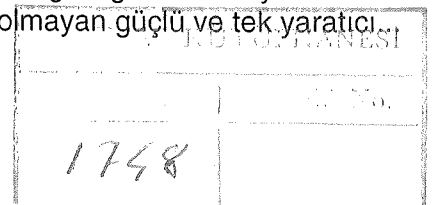
- Batıp gidenleri sevmem. (bk. En'am 76)

İbrahim'in söylediklerine annesi ve babası dahil kimse bir anlam veremedi. Gökyüzünde birden ay belirdi. İbrahim ay'ı görünce yine şöyle dedi:

- Rabbim bu. Bir müddet ay'ı seyretti. Ve ay da kayboldu.

- Eğer Rabbim bana klavuzluk etmeseydi sapıtan topluluktan olurum. (bk. En'am, 77)

Cenâb-ı Hak, İbrahim'e yaratıcısını ararken hâkimane bir üslûb öğretmişti. Babil halkının yıllardır taptığı yıldızları önce ilâh olarak kabul etmiş gibi gözükerek iltifat ediyor daha sonra batan kaybolan şeylerin ilâh olamayacağını haykırıyordu. Bir şeyin batması ve doğması onun daha güçlü bir kuvvet tarafından yönetildiğini gösterir. Oysa İbrahim'in gönlündeki ilâh, hiç kimsenin ve hiç bir şeyin yönetiminde olmayan güçlü ve tek yaratıcı.

İbrahim hem kendi düşünüyor hem de onların düşünmesi için mesaj veriyordu. Ayrıca sözlerinde kendisinin Rabbi tarafından eğitildiğini de bildiriyordu.

Henüz 7-8 yaşlarında bir çocuk görünümünde olan İbrahim'in bu sözlerinden hiç kimse bir şey anlamadı. Fakat Tila'nın içindeki kuşkular arttı. Kimsenin birşey anlamaması için onlara "İbrahim hasta onu çiftlikteki akrabalarımızın yanına göndermiştik iyice iyileşmemiş, ne dediğini bilmiyor" diyerek hızla oradan uzaklaşıp eve geldiler.

Tila, Azer'in kuşkulanmaması için şöyle söyledi:

- İbrahim henüz çok küçük. İlahlarla ilgili hiçbir bilgisi yok biz ona ilâhlarımızı tanıtır ve sevdirebiliriz. Vakit geç olmuştu. Azer fazla üzerinde durmadı. Hiçbir şey söylemeden yattı.

Ertesi sabah, İbrahim uyandığında gökyüzünden gelen parlak bir ışığın odasını aydınlattığını gördü. Koşarak dışarı çıktı ve güneşi işaret ederek şöyle bağırdı:

- Benim Rabbim bu, bu daha büyük (bk. En'an, 78). İbrahim güneşi batana kadar seyretti. Güneş de batınca şöyle söyledi:

- Ortak koştuğumuz şeylerden uzağım ben. Ben bir hanif olarak yüzümü gökleri ve yeri yaratana döndürdüm. Müşriklerden değilim ben (bk. En'am, 78).

İbrahim, bir kez daha ne kadar büyük ve parlak olursa olsun doğup batan şeylerin ilâh olamayacağını haykırmişti. Kendisinin hanif, yani tevhid inancı üzerine Rabbi tarafından bilgilendirildiğini ve ona inandığını Rabbine yönelerek ona şirk koştuktan uzak olduğunu söyledi.

Bir gün öncede İbrahim'den aynı sözleri duyan insanlar kendi aralarında kuşkulu sözlerle İbrahim'in ne demek istediğini tartıştılar. Fakat İbrahim Azer gibi ünlü bir put ustasının, sarayın en güvenilir adamlarından birinin oğlu olduğu için fazla da üzerinde durmadılar.

Tila'nın içindeki kuşkular iyice kesinlik kazanmıştı. Yine de annelik duyguları ve şefkati ağır bastı. İbrahim'in hasta olduğunu söyleyerek onu eve götürdü.

Azer'in içinde de bir takım kuşkular oluştu. İbrahim'e şöyle dedi:

- Yıldızlarla ilgili neden böyle konuştuğunu pek anlayamadım. İlahlar hakkında hiçbir bilgin yok herhalde ondan. Fakat yakında seni puthaneye götürerek sana putları ve gerçek ilâh Nemrut'un putunu tanıtacağım. Eminim onları tanıyınca çok seveceksin.

İbrahim, şimdilik babasına cevap vermedi. Rabbine karşı olan inancının güçlenmesini istiyordu. Rabbine yönelerek şöyle niyaz etti:

- Rabbim, göster bana nasıl diriltiyorsun ölüleri?
- İnanmadın mı? diye sordu.
- İnanırım dedi. Ancak kalbimin tatmin olması için...

Allah dediki: "Kuşlardan dört tane al, onları kendine ısındırıp alıştır. Sonra her dağın üstüne onlardan bir parça koy. Sonrada onları çağır. Koşarak sana geleceklerdir. Bil ki Allah Azizdir, Hakimdir." (bk. Bakara, 260)

İbrahim, Rabbinin bildirdiği gibi 4 tane kuşu kendine iyice alıştırdıktan sonra onları öldürüp parçalara ayırdı. Herbir parçasını ayrı bir dağın tepesine koydu. Onları isimleri ile çağırırdı. Allah'ın izni ile parçalar birleşerek canlandılar ve İbrahim'in yanına geldiler.

Şüphesiz ki İbrahim Rabbine inanıyordu. Ancak önünde sahte ilâhlarla yapacağı çok çetin mücadeleler olduğu için imanının çok fazla kuvvetlenmesi gerekiyordu. Böylece kalbi iyice mutmain olmuştu.

İBRAHİM PUTLARLA TANIŞIYOR

Azer, atölyesinde put imal etmeye devam ediyordu. Yaptığı putları çocuklarına pazarda sattırıyor bundan iyi para kazanıyordu. Artık İbrahim'in de putlarla tanışma vaktinin geldiğini düşündü. İbrahim'i çağırarak tanışma vaktinin geldiğini düşündü. İbrahim'i çağırarak onu atölyeye götürdü. O'na kendi eliyle yaptığı putların özelliklerinden övgü ile bahsetti. Asıl görülmeye ve tapılmaya değer olanın tapınakta olduğunu onu da kendisinin yaptığını övgüyle anlattı. Daha sonra diğer çocuklarıyla birlikte İbrahim'in eline de bir kaç tane put vererek pazarda satmalarını söyledi.

İbrahim hiç bir şey söylemeden putları aldı. Atölyeden biraz uzaklaştıktan sonra, putların boyunlarına ip bağladı. Putları yerde sürükleyerek pazar yerine geldi. Bir taraftan şöyle diyordu:

- Haydi, putçu geldi. Şu görmeyen, duymayan ve kendilerine bile faydası olmayan, beş para etmez putlardan alan yok mu? Bu güne kadar hiç böyle bir şey duymayan halk İbrahim'in yanında toplanmaya başladı. İbrahim pazar yerindeki su oluşunun başına giderek putları suyun içine daldırdı. Haydi için içsenize niye içmiyorsunuz? Bunların nesinden meded umuyorsunuz? Bakın kendilerine bile faydaları yok.

Halk, şaşkınlık ve öfke ile İbrahim'i dinledi. Hemen O'na karşı çıktılar.

- Atalarımızdan bize miras kalan bu putlara biz yıllardır saygı duyar ve onlara taparız. Üstelik bu putların en güzellerini yıllardır senin baban yapar. Zaten Azer'in oğlu olmasaydın seni çoktan öldürmüştük. Senin hasta olduğunu duyduk. Herhalde aklından zorun var ya da şaka yapıyorsun. Defol git buradan.

İbrahim onlara şöyle haykırdı:

- Ne hastayım ne de şaka yapıyorum. Sizleri hiçbir faydası olmayan bu tahta parçalarının yerine gerçek yaratıcı olan Allah'a inanmaya çağırıyorum. Sizi de beni de bu tahta parçalarını da O yarattı. Ben yalnız ona inanırım. Beni doğru yola ileten de O'dur.

Halk, İbrahim'i kovalayarak oradan uzaklaştırdı.

İbrahim, oradan ayrılıp aynı şekilde putları yerde sürükleyerek atölyeye geldi. Babası İbrahim'in putlara karşı davranışını gördü ve onu azarladı.

- Benim günlerce emek verdiğim, putlara karşı niçin böyle davranıyorsun? Üstelik biz onlardan meded umuyoruz, onların gazabına mı uğramak istiyorsun? Bak kardeşlerin hepsini satmış sen neden satmadın? Yoksa gerçekten hasta mısın? Aklından zorun mu var?

İbrahim babasına şöyle cevap verdi:

- Babacığım işitmeyen, görmeyen, sana hiçbir yarar sağlamayan şeylere niçin kulluk ediyorsun?

- Babacığım, bana ilimden, sana ulaşmayan bir nasib geldi. O halde bana uy ki seni düzgün bir yola ileteyim.

- Babacığım, şeytana kulluk etme! Çünkü şeytan Rahman'a isyan etti.

- Babacığım ben sana Rahmandan bir azap dokunmasından, böylece şeytanın dostu haline gelmeden korkuyorum.

- Babası dedi: Sen benim ilâhlarımdan yüz mü çeviriyorsun ey İbrahim! Eğer bu işe son vermezsen vallahi seni taşlarım. Uzun bir süre uzak kal benden!

- İbrahim dedi: Selâm sana! Senin için Rabbimden af dileyeceğim. Çünkü O, bana karşı çok lütüfkârdır. (bk.Meryem, 42-47)

Cenâb-ı Hakkın Meryem Suresinde İbrahim'le babasının arasında geçen korusmayı bize bildirdiği gibi, Azer, İbrahim'in söylediklerine çok kızmıştı. Daha önemlisi İbrahim'in söyledikleri Nemrut'un kulağına gider diyerek çok endişelendi. O zaman neleri kaybedeceğini şöyle bir düşündü. Üstelik bütün gelirini putlardan kazandığını onlar olmazsa ne yapacağını hatırladı. Ve İbrahim'e sahip çıkmayarak onu evden kovdu.

İbrahim, çok merhametli ve yufka yürekli idi. Babasının bu tutumundan çok onun iman etmeyeşine üzülyordu. Onun için Rabbinden af dileyerek niyazda bulunacağını söyledi ve oradan uzaklaştı.

HZ. İBRAHİM AİLESİNİ TERKEDİYOR

İbrahim evden ayrılıp sokaklarda yaşamaya başladı. İnandığı dava uğrunda ilk imtihanıyla karşı karşıya idi. Rabbine sığındı. Özellikle dere kenarlarında dolaşüyor, Rabbini tefekkür ediyordu. Cenâb-ı Hak, da İbrahim'i yalnız bırakmıyor, Onun gönlüne Kâinatın sırlarını aktarıyordu. Bilmediklerini de ona öğretiyordu. İbrahim, ailesinin yanından ayrılıp sokaklarda yaşamak zorunda kaldığı için pişman değildi. Sadece ailesinin ve diğer insanların Allah'ın varlığından ve birliğinden habersiz olmalarına üzülyordu. Onlar için dua ve niyazda bulunuyordu.

Halk, İbrahim'in akıl hastası olduğunu ve sokaklarda perişan bir şekilde yatıp kalktığını konuşuyordu.

Tıla, bu duruma son derece üzülyordu. Daha fazla dayanamadı. İbrahim'i arayarak onu buldu. Oğluna sarıldı ve ağladı. İbrahim'in sözlerine inanmasa da ana şefkatiyle onun hasta olabileceğini düşünüyordu. İbrahim'e yalvardı. Şehir dışındaki akrabalarının çiftliğine gitmesini bir müddet orada kalmasını istedi. İbrahim hayatından memnundu fakat annesini üzmemek için teklifini kabul etti. Tıla'nın içi rahatlamıştı. İbrahim'e arada sırada ziyarete geleceğini söyledi ve oradan ayrıldı.

İbrahim, annesinin tarifi üzere çiftliği buldu. Çiftliktekiler onu ilgiyle karşılayıp kucak açtılar. Burası gerçekten de mükemmel bir yerd. Bağlık, bahçelik, rengarenk çiçekler, çeşit çeşit meyvalar sebzeler, türlü türlü kuşlar, hayvanlar. Yüce Allah'ın yarattığı bütün güzellikler sanki buradaydı. Burada Rabbini daha da yakından tanıma fırsatı bulacağına inandı ve geldiği için çok mutluydu. İbrahim çiftlikteki akrabalarına yardım ediyor, tabiatı inceleyerek Allah'n nimetlerini ve yaratıcısını daha iyi tanıyabiliyordu.

Yüce Allah'ın yaratmış olduğu bu muhteşem eserlerdeki renkleri, kokuları, sesleri ve saymakla bitmeyen uyumu ve ahengi düşündükçe imanı güçleniyor Allah'a olan güveni ve sevgisi artıyordu. Bütün bu güzelliklere rağmen zavallı insanların kendileri gibi aciz bir insana ve elleriyle yaptıkları putlara tapmalarına bir anlam veremiyor, çok üzülyordu.

HZ. İBRAHİM'E PEYGAMBERLİK GÖREVİ VERİLİYOR

Aradan yıllar geçti. İbrahim ruhen, fikren, ilmen, bedenen gelişmiş ve olgunlaşmıştı. Cenabı Hak kendisine peygamberlik görevi vererek kendisinin elçisi olduğunu bildirdi. Yeryüzünde Allah'a inanarak Onu temsil eden tek kişi İbrahim'di. O anda tek başına bir milletti. Cenâb-ı Hak Kur'an-ı Kerim'de bunu şöyle bildiriyor.

- Şu da kuşkusuz ki İbrahim başlı başına bir ümmet idi; bir hanif olarak Allah'ın önünde eğiliyordu. Onun nimetlerine şükrediyordu. Allah Onu seçip yüceltti ve dosduğru bir yola klavuzladı. Dünyada Ona güzellik verdik, ahirette de O mutlaka barışsever iyiler arasında yer alacaktır. (bk. Nahl, 120-122)

Hz. İbrahim iman yönünden olduğu gibi ahlâk yönünden de mükemmel bir insandı. Çok merhametli, cömert, sevgi dolu bir insandı. Bu konuda da Kur'an-ı Kerim şöyle bildiriyor.

- İbrahim gerçekten yufka yürekli bir insandı. Herkes için ah eder içini çeker, yalvarıp

yakarırdı. (bk. Hûd, 75)

Hz. İbrahim, tevhid dininin şekli yönü kendisine bildirilen ve bunu gelenekleştiren ilk peygamberdir. Hz. Muhammed (s.a.v.)'in bizlere bildirdiği ibadet şekli olan namaz, Hz. İbrahim'den miras kalmıştır.

Hz. İbrahim kendisine verilen peygamberlik vazifesini en iyi şekilde yapabilmek için Rabbine niyaz ediyor ve ondan bir fırsat istiyordu.

Nihayet ilk tebliğini yapmak için bir fırsat doğdu.

Harran, Hz. İbrahim'in amcası idi. (Bugün Harran diye bilinen bölge o tarihte orada yaşayan Harran'dan ismini aldığı söylenir.) Harran, İbrahim'in akıl hastası olduğunu duymuştu. Uzun zamandır Onu ziyaret etmek istiyordu. Oğlu Lût'u Kızı Sâre'yi yanına alarak çiftliğe İbrahim'i ziyarete gelmişti. İbrahim onları görünce çok sevindi. Bir müddet hal hatır sorulduktan sonra İbrahim ilk tebliğini onlara yaptı.

- Sevgili amcam ve kardeşlerim! Sizler yıllardır atalarınızdan size yanlış olarak miras kalan yıldızlara, putlara ve kendiniz gibi aciz olan bir insana ilâh olarak tapmaktasınız. Oysa gerçek yaratıcı ve tek ilâh Allah'tır. Ben de Onun elçisiyim. Size gerçekleri bildirmek üzere Rabbim beni özel olarak yetiştirdi ve bilgilendirdi. Şimdi ben de sizleri, gerçek ilâh olan Allah'a inanmaya ve kulluk etmeye davet ediyorum. Şayet sizler ve diğer insanlar bu gerçeklere inanırsanız sahte ilâhlar haksızlık ve zulüm yapamazlar. Bu haksızlık ve zulümün yerine adalet huzur, merhamet ve sevgi hakim olur. Hem bu dünyada hem de ahirette mutlu olursunuz. Çünkü Allah, çok adaletli ve merhametlidir. Kendisine inanan kullarını çok seven yüce bir ilâhdır. Ayrıca kendisine asi gelmekte ısrar edenleri çok şiddetli cezalandırır. Bundan önce bir çok kavmi helak etmiştir.

Hepsi İbrahim'i dikkatlice dinlediler. Çokta etkilendiler. Fakat İbrahim'i akıl hastası olarak duymaları hemen imanmalarına engel oldu. Zamana bıraktılar. Yine de İbrahim'e karşı çıkararak onu azarlamadılar. Yalnızca Lût, İbrahim'in sözlerine inandı. Fakat inancını herkesin içinde açıklamaya çekindi. Daha sonra gizlice İbrahim'e ona ve Rabbine inandığını fakat gizlemesi gerektiğini söyledi.

Hz. İbrahim, gizlice de olsa bir kişi de olsa kendisine inanılması onu çok mutlu etti ve ümitlendirdi. İbrahim Lût'a Yüce Allah ile ilgili birtakım bilgiler öğretti. Lût'un içini huzur kapladı. Çok mutlu oldu. Fakat Nemrut'un zulmünden korktuğu için inancını ailesinden bile gizlemek zorundaydı.

Hz. İbrahim, asıl olarak tebliğini Nemrut'a ve Babil halkına ulaştırmak istiyordu. Rabbine niyaz ederek yardım istedi.

Bir kaç gün sonra, annesi Tila, İbrahim'i ziyarete gelmişti. Önemli bir haber getirmişti. Babası Azer oğlunun hasta olduğuna iyileşemediğine üzüldüğünü, şehirde yakında kurulacak olan panayırdan putlara değerli hediyeler sunarak İbrahim için şifa isteyeceğini, bu nedenle İbrahim'in şehre gelmesini istediğini bildirdi.

Hz. İbrahim bu habere çok sevindi. Bunun kendisi için iyi bir fırsat olduğunu bu vesile ile tebliğini yapabileceğini düşündü. Babasının bu teklifini kabul etti. Bir taraftan da en iyi şekilde görevini yapabilmek için plânlar yaptı.

Annesi ile birlikte evlerine gelen İbrahim, babasının daha önce kendisini kovmuş olmasına rağmen, hiçbir şey olmamış gibi yumuşak başlılığın ve yufka yürekliliğin verdiği hal ile babasını kucaklayıp ellerinden öptü. Hala ümidini kesmemişti. Ailenin Allah'a iman etmelerini çok istiyordu.

Azer, İbrahim'e panayırdan ve putlardan övgüyle bahsederek seni Nemrut'un huzuruna çıkartıp şifa dileyeceğim. Bu sefer mutlaka iyileşeceksin dedi. İbrahim, şimdilik hiçbir karşılık

vermedi. Onun çok iyi bir planı vardı. Onu gerçekleştirene kadar onların dediklerini kabul etmiş gibi davranacaktı.

Panayır, yılda bir kez düzenlenirdi. Babil ve çevresinden halk, şehrin en büyük meydanında toplanarak alış-veriş yapılır, genellikle put alınıp satılır. Ayrıca Nemrut, halkın huzuruna çıkar, insanlar ona tapınarak ve en değerli hediyeleri sunarak ondan medet isterlerdi. Birde tapınaklardaki putlar için en güzel hediyeler yiyecek ve içecekler hazırlanır önce putlara sunulur panayır dönüşü kutsandığına inandıkları bu yiyecek ve içecekleri şifa olarak yiyip içerek eğlenirlerdi.

Zavallı halkın bir yıl boyunca sömürüldüğü yetmiyormuş gibi, ellerinde avuçlarında kalanı da putlar için harcanıyordu. Böylece üzerlerindeki manevi baskıdan kurtulup, dileklerinin kabul olacağını zannederek rahatlıyorlardı.

Panayır günü gelip çattı. İnsanlar sabahın erken saatlerinden itibaren en güzel giysilerini giyerek ve hazırladıkları en güzel hediye, yiyecek ve içecekleri yanlarına alarak tapınağın yollarına koyuldular.

Azer ve ailesi de aynı şekilde hazırlanmıştı. Azer, özellikle hediyelerini çok daha değerli olarak hazırlamıştı. Çünkü oğlunun iyileşmesi gibi önemli bir dileği vardı.

İbrahim'de ailesiyle birlikte yola koyuldu. İnsanların hallerini ibretle izliyor, onların kendi elleriyle yaptıkları bu cansız varlıklar için nasılda canla başla seferber olup onlardan medet umabildiklerini düşünüyor ve çok üzülmüyordu. Hep birlikte puthaneye girdiler. İçerdeki manzara çok daha vahimdi. Kendini yerlere atanlar, putlara secde edenler, ağlayanlar, yalvaranlar, medet isteyenler, putlara övgü dolu sözlerle methiyeler, ağıtlar söyleyenler.

İbrahim, bu içler acısı manzara karşısında ne yapacağını şaşırırdı. Başı dönmüş adeta midesi bulanmıştı. Hemen gözlerini kapatıp Rabbine yöneldi ve Ona niyaz etti. Rabbinin gönlüne ilham etmesiyle kendi duyacağı kadar bir sesle şöyle dedi.

- Allah'a yemin ederim, sırtınızı dönüp gidişinizden sonra putlarınıza bir oyun çevireceğim. (bk. Enbiya, 57)

Tapınaktaki görevini tamamlayan halk, coşku ve heyecanla panayır yerine gidiyordu. Hem alışveriş yapacaklar hem de Nemrut'u yakından görecek ondan yardım dileyeceklerdi.

Azer de putlarla olan işini bitirdi. İbrahim'i Nemrut'un huzuruna götürmek için sabırsızlanıyordu. Halkın Ona olan sevgisini ve bağlılığını görünce İbrahim'in de etkilenerek Nemrut'un ilâhlığını kabul edeceğini düşünüyordu.

Azer, sevinçle İbrahim'e "Hadi oğlum şimdide gerçek ilâhı görmeye gidiyoruz" dedi.

İbrahim, bir iki adım attıktan sonra başını tutarak kendini yere attı. Kafasını gökyüzüne kaldırıp şöyle dedi:

- Yıldızlardan aldığım bilgiye göre ben çok hastayım, sizinle gelemeyeceğim diyerek inlemeye başladı.

Hız. İbrahim, yine çok zekice bir tavır takınmıştı. Yıldızlardan alınan haberlerin doğruluğuna kesin olarak inanan Azer ve Babil halkı, hastalık belkide bulaşıcıdır diyerek İbrahim'i orada bırakıp yanına dahi yaklaşmadan gittiler.

Böylece İbrahim'in planı gerçekleşerek amacına ulaştı. İbrahim herkesin gitmesini bekliyordu. Çok önemli bir gün olduğu için nöbetçiler de gittiler. İbrahim, yerden kalkarak etrafı kontrol etti. Herkesin gittiğinden iyice emin olduktan sonra puthaneye girdi ve şöyle dedi:

- O da onların ilâhlarının yanına sokulup dedi: "Bir şey yemez misiniz?"

- Neniz var konuşmuyorsunuz!

- İyice yanlarına sokulup sağ eliyle bir darbe indirdi. (Saffat 91-93)

Hız. İbrahim, Kur'an-ı Kerim'in de bildirdiğine göre, insanlar kendileri için çeşit çeşit lezzetli yiyecek ve içecek hazırladıkları halde onlara hiç dokunmayan zavallı putlara haykırdı. "Haydi yesenize, neden yemiyorsunuz?" "Konuşun bana cevap verin. Siz ne biçim ilâhsınız? Şeyet ilâhlık gücünüz varsa haydi bana engel olun, şimdi hepinizi parçalayacağım. Yerle bir edeceğim. İbrahim, sağ eliyle putları yerlere atarak parçalıyor, bir taraftan da, "gerçek ilâh tek olan Allah'tır. En güçlü ve büyük O'dur. Herşeyi O yarattı. Herşeyin sahibi O" diyerek haykırıyordu. Bütün putları parçaladı. Sadece en büyük putu, Nemrut'un putunu bıraktı. Plânının bir bölümünü başarıyla tamamlamıştı. Dışarı çıktı. Kendisine bu fırsatı verdiği için, Rabbine secde etti ve sonsuz hamd etti. Oradan ayrılıp evine gitti.

Babil halkı her zamanki gibi Nemrut'u coşkuyla karşılamış övgüler yağdırmış dilekler dilemiş ve büyük bir zafer elde etmişcesine panayır yerinden ayrılıp puthaneye doğru gelmeye başladılar. Neşe ve mutluluklarını artırmak için putlara sundukları ve kutsanmış olduğuna inandıkları yemekleri yiyip içmek ve eğlenmek için sabırsızlanıyorlardı.

Güle oynaya puthaneden içeriye giren insanlar savaş alanını andıran durumu ve putların başına gelenleri görünce çılgınlık atarak dışarı çıkıyor ve bağırıyorlardı.

- Koşun! gelin! ilâhlarımızın halini bir görün!

Kutsal ilâhlarımıza bunu kim yaptı? Neden yaptı? İlahların gazabına uğrayacağız!

Bir müddet şaşkınlık ve korku içinde kıvrandıktan sonra bu işi kimin yaptığını araştırmaya başladılar.

İçlerinden biri şöyle dedi: "Bunu Azer'in oğlu İbrahim yapmıştır. Çünkü daha önce de putlara hakaret ederek onları yerlerde sürüklediğini görmüştüm."

Bir başkası ise şöyle dedi: "Bu gün burada İbrahim'den başka kalan olmadı. Hasta olduğunu söyleyerek panayıra gelmedi. Mutlaka bu işi o yaptı. Onu bulup sorgulayalım.

Hız. İbrahim'i getirdiler. Halk etrafında toplanmıştı. İbrahim'in ailesi de gelmişti. Endişeyle İbrahim'in vereceği cevabı beklediler. Halkın içinden söz sahibi olan biri İbrahim'e sordu:

- Tanrılarımıza bunu sen mi yaptın ey İbrahim? İbrahim dedi:

- Hayır ben değil eminim şu büyük put yapmıştır. Hadi sorun eğer konuşabiliyorsa. Madem ki en yüce ilâh, kimin niye yaptığını bilmesi gerekmez mi? Hem ilâhlık gücünü kullanarak niye engel olmamış ki?

Kısa bir müddet tereddüt ettiler. Acaba İbrahim doğru mu söylüyordu? Fakat hemen bu düşünceden vazgeçip İbrahim'le çekişmeye devam ettiler. Onun konuşamayacağını bilmiyor musun. Yalan söylüyorsun bu işi sen yaptın.

İbrahim dedi: Yuh size ve Allah'ı bırakıpta taptıklarınıza! Siz hala aklınızı kullanmayacak mısınız. (Enbiya, 67)

Hız. İbrahim, onları düşünmeye davet ediyor, gerçekleri anlamaları ve görmeleri için elinden geleni yapıyordu. Şöyle dedi:

- Kendilerine verilen zarara bile engel olamayan zavallı varlıklara nasıl taparda onlardan medet umarsınız? Ne kadar aciz olduklarını görmediniz mi? Hala aklınızı başınıza almayacak mısınız? Her şeyi hepimizi yaratan gerçek ilâh Rabbim Allah'tır. Ben de O'nun elçisiyim. Sizleri yalnız O'na kulluk edip yalnız ondan yardım istemeye davet ediyorum. Yoksa Rabbimin azabı çok çetindir.

İbrahim'in korkup pişmanlık dileyeceğini beklerken, üstelik onlara meydan okuyarak onları tehdit etmesi hepsini çok kızdırmıştı. Aslında içlerinden bazıları özellikle fakir ve en çok ezilenler İbrahim'in sözlerinden ve cesaretinden çok etkilenmişlerdi. Fakat bunu belli edemezlerdi. Çünkü Nemrut'a ve putlara hakaret etmenin bedelinin canlarıyla ödeneceğini biliyorlardı. Diğerleri ise yıllardır atalarından böyle gördükleri için ve bugüne kadar hiç kimse onları uyardığı için cehalet ve taassubun getirdiği inatla İbrahim'e karşı çıkıyorlardı.

Azer, tam bir hayal kırıklığına uğramıştı. Ne hayal ve ümitlerle getirtmişti İbrahim'i. O da iyice öfkelenmişti. İbrahim'e bağırdı. Artık sen benim evlâdım değilsin, cezayı çekeceksin, senin için üzülüyorum. Sen bunu fazlasıyla hak ettin.

Zavallı Tila ise, oğlunun söylediklerine henüz inanmamış olsa bile oğlu için çok üzüldü. Başına gelecekleri düşündü. İçin için ağladı. Sesini çıkarıp hiçbir şey diyemedi.

Derhal nöbetçilere haber verildi. İbrahim'i zindana attılar. Bu arada da Nemrut'a olanları detaylı bir şekilde anlattılar.

Nemrut, duyduğu haber karşısında şok oldu. Huzuru kaçtı, öfkelenmişti. Yıllarca önce gördüğü rüya aklına geldi. Ama nasıl olur? Bütün tedbirler alınmıştı. Üstelik en güvenilir adamımızın oğlu diye düşündü.

Nemrut, önce Azer'i huzuruna çağırırdı. Öfkeyle ona bağırdı. "Bu ne demek oluyor nasıl çocuk yetiştirdin? Put ustası değil misin sen? Oğlun neden putlarımıza hakaret ediyor? Onları kırıp parçalıyor? Bunun cezasını canıyla ödeyeceğini bilmiyor mu?"

Azer, korkudan ölecek gibiydi. Yerlere kapandı ve yalvardı. Yüce İlahımız! Doğuştan itibaren hasta bir çocuktu. Putları sevmiyordu. Bu yüzden ben de kendisini kovdum. Ona sahip çıkmadım. yıllardır başka yerlerde kalıyordu. Ben size sadığım efendim. Sizin hoşunuza gitmeyecek hiç birşey yapmadım. benim öyle bir evladım yok. Gereken en ağır cezayı uygulayın, sizi sonuna kadar destekliyorum.

Nemrut, Azer'in sözlerine inanmış onun suçsuz olduğuna karar vermişti. Azer'i gönderdi ve İbrahim'i getirmelerini söyledi.

Hızla İbrahim'e Nemrut'un huzuruna çıkacağı söylendi. İbrahim'in istediği olmuştu. Rabbinin hamd etti. Nihayet Nemrut'a Rabbinin varlığını ve birliğini haykıracaktı.

Muhafızlar, İbrahim'i kollarından tutarak, Nemrut'un huzuruna getirdiler. Kendileri hemen secdeye kapandılar. İbrahim'e de, saygısızlık etme! Yüce ilâhımıza derhal sen de secde et dediler.

İbrahim, son derece kendinden emin, üzerinde hiçbir korku izi olmadan başı dimdik şöyle dedi. "Ben, yüce yaratıcı Rabbimden başka hiç kimseye secde etmem."

Nemrut, İbrahim'in sözleri ve cesareti karşısında hem çok korktu hem de çok hiddetlendi. Bu güne kadar hiç kimse böyle bir şeye cesaret edememişti. Yıllarca herkes ona boyun eğmiş ve secde etmişti. Nemrut çok şaşırılmıştı. Yine de kendini toparladı ve İbrahim'e hiddetle şöyle sordu.

- Kim senin Rabbin? Hani nerede? Ne yapıyor?

İbrahim şöyle dedi: "Benim Rabbim odur ki hayat verir ve öldürür." (Bakara, 258)

O da şöyle demişti: Ben de hayat verir ben de öldürürüm. Ve bu söylediklerini ispatlamak için, emir vererek zindandan ölüme mahkum edilmiş iki kişiyi getirtti. Muhafızlara emir vererek birisini orada öldürttü. Diğerini ise hayatını bağışladığını ve serbest bıraktığını söyledi. Hiç kimsenin yapamayacağı önemli bir şey yapmışcasına İbrahim'e dönerek, gördün mü? İşte bende öldürdüm ve dirilttim. dedi.

Hız. İbrahim, yaratmanın yoktan var etmek olduğunu çok iyi biliyordu. Nemrut'un basit bir şekilde olayı saptırdığının farkındaydı. Bu konuda fazla bir şey söylemeyi uygun görmedi. Nemrut'un kendisine hiç pay çıkartamayacağı çok zekice düşünülmüş şu soruyu sordu.

- Allah güneşini doğudan getiriyor, hadi sen onu batıdan getir? deyince küfre sapan o adam apışıp kalmıştı. (Bakara, 258)

Nemrut'un şaşırıp kalarak cevap verememesini fırsat bilen Hz. İbrahim, aklını başına alması için Nemrut'a şunları haykırdı.

- Hadi, az önce ilâh olduğunu senin de yaratma gücünün olduğunu söylüyordun, benim Rabbim her gün güneşini doğudan getirerek yeryüzünü aydınlatıyor. Sen de sadece bir gün tersini yap, Şayet ilâhsan bunu yapmalısın. Nemrut, hiç bir şey söyleyemiyordu. İbrahim devam etti.

- Yerlerin ve göklerin tek yaratıcısı ve ilâhı benim Rabbimdir. Seni de beni de gördüğün her şeyi O yarattı. Ben de Onun elçisiyim. Seni bir olan Allah'a inanmaya davet ediyorum. Eğer sen ilâhlık iddiasından vazgeçer Allah'ın varlığına ve birliğine inanırsan, diğer insanlar da inanır ve Allah'ın rahmetine erişirsiniz. İyi düşün sen de bizler gibi insansın, acizsin, yaratmak yalnızca Allah'a aiddir. Bizler Onun kullarıyız. Ben yalnız Allah'a sığındım. Hiç kimseden korkmuyorum.

Nemrut'un içinde fırtınalar kopuyordu. Acaba söyledikleri doğru muydu? Ya doğru söylüyorsa? Acaba inanayım mı? Bütün bunlar kafasının içinden geçiyordu. Baş vezir Hizyan, Nemrut'un İbrahim'in sözlerinden etkilenerek sessiz kaldığını ve cevap veremediğini görünce hemen söze karıştı.

- Efendimiz! İbrahim uzun süredir putlara ve size hakaret ediyormuş, belli ki sizin tahtınızda ve tacınızda gözü var. Sizi küçük düşürüp saltanatınıza kendisi sahip olmak istiyor. Sakın Ona inanmayın!

Yine kraldan çok kralcılar, dalkavuklar yapacağını yapmıştı. Nemrut'un ilâhlığı sayesinde halkın sırtından kazandıkları haksız gelirlerin getirdiği lüks yaşantının bir an ellerinden gitmesini kabul edecek değillerdi. hemen devreye girerek buna engel oldu.

Hizyanın bu sözleriyle kendine gelen Nemrut, muhafızlara bağırdı. Götürün bunu zindana zincire vurun. Yakında cezası verilecektir.

Hız. İbrahim, tebliğ görevini yerine getirerek üzerindeki yükü biraz olsun hafifletmenin mutluluğu içinde rabbine hamd ve niyat etti. Zindana atıldığı ve zincire vurulduğu için hiç üzgün değildi. Zindanda Rabbini tesbih ederek ailesi ve Babil halkı için Allah'a dua ederek hakkında verilecek kararı bekledi.

Nemrut'un endişesi ve öfkesi devam ediyordu. Saray erkânını toplayarak İbrahim'e uygulanacak ceza ile ilgili istişare yaptılar.

Hepsi öldürülmesini istiyordu. Fakat ne şekilde öldürüleceğini tesbit edememişlerdi. Her zamanki gibi Hizyan'ın önemli bir fikri vardı. Hemen söz aldı.

- Yüce ilâhımız! İbrahim'e verilecek ölüm cezası sıradan bir ölüm cezası olmamalı. Bundan sonra hiç kimsenin böyle bir isyana ve başkaldırıya cesaret edemeyeceği şekilde etkili olarak insanların hafızalarına kazınmalı. Benim düşünceme göre İbrahim Babil'in en büyük meydanında yakılacak dev bir ateşe atılarak yakılmalı. Böylece herkesin gözü önünde verilecek bu ceza sizin gücünüzü ve şanınızı artıracaktır.

Nemrut ve diğerlerinin bu fikir çok hoşuna gitti. Hatta Hizyan'ı ödüllendirdi. Nemrut rahatlamış ve içindeki sıkıntıyı def etmişti. Karar alındı. İbrahim yakılacaktı...

HZ. İBRAHİM ATEŞE ATILYOR

Babil sokaklarında tellallar yine bugüne kadar duyulmamış bir haberi halka duyuruyorlardı.

- Putlarımızı parçalayarak onlara hakaret eden İbrahim, ilâhımız Nemrut'un emriyle yakılacaktır! Bunun için herkes büyük meydana odun taşımak zorundadır.!

Halktan fazla üzülen olmadı. Azer de hiç üzülmeyi üstelik sevindi. Beni rezil rüsvay etti, cezasını bulsun hayırsız evlat. Yasağı çiğnediğim için ilâhların gazabına uğradım, neyseki kendi canımı kurtardım diye düşündü. Yeryüzünde İbrahim için üzülen ağlayan bir tek kişi vardı. Anası. Oğlunun haklı olduğuna inanmasa bile ana yüreği dayanamıyordu, evlâdının ateşte yakılmasına. Ne acı ki üstelik odun taşımak zorundaydı. Ne büyük bir zulümdü nasıl dayanacaktı?

Babil sokaklarında hummalı bir çalışma vardı. Kadın, erkek, yaşlı, genç, hasta, sağlam herkes odun taşıyarak meydana yığıyordu. Hatta bazı hastalar ilâhlara yaranarak şifa ummak amacıyla daha çok taşıyordu. Diğer insanlar da ilâhlarına yaranabilmek ve isteklerinin daha çabuk kabul olacağına inanarak harıl harıl odun taşıyorlardı.

Artık yeteri kadar odun taplanmıştı. Günlerce süren çalışma sonucunda adeta bir odun dağı oluşmuştu. Şimdi bu odunlar tutuşturulup yakılacak ve köz halini alması beklenecekti.

Nöbetçiler yağ fıçılarını getirerek odun yığınlarının dört bir etrafına döküp odunları tutuşturdular. Odunlar, için için günlerce yandı. Ve istenildiği gibi kızgın kor haline geldi. Ateş hazırды.

Hz. İbrahim'e ateşe atılıp yakılacağı haberi ulaşınca hiç bir endişe ve korkuya kapılmadı. Rabbine olan imanı öylesine kuvvetliydi ki, değil Babil'in ateşi bütün dünyanın ateşi bir araya gelse onu davasından vazgeçiremezdi. İbrahim daha önce ailesinin onu kovmasıyla bir imtihan geçirmişti. Şimdi ise canı ile imtihan oluyordu. O Rabbi için canını seve seve vermeye hazırды. O biliyordu ki, yüce Allah dilemezse ateş ne kadar büyük ve kuvvetli olursa olsun ona zarar veremez. Şayet Rabbi yanmasını istiyorsa onun için yanacaktı.

Nemrut'a ateşin hazır olduğu bildirildi. Ateş öylesine kuvvetliydi ki 100 metre yakınına bile yaklaşmak mümkün değildi. Üzerinden kuşlar dahi uçamıyordu. İbrahim'i ateşe nasıl atacıklarını düşündüler. Daha sonra mancınık yapmaya karar verdiler. Ayrıca Nemrut'un İbrahim'in ateşe atılışını seyretmesi için bir de kule yaptırmaya karar verdiler.

Çok hızlı bir şekilde mancınık ve kule inşa edildi. Nemrut mancınığın çalışıp çalışmadığını kontrol ettirmek için büyükçe bir taşı ateşe fırlatmalarını emretti. Taşı fırlattılar ateşin tam ortasına düştü. Nemrut'un içi çok rahatlamıştı. Şimdiden zafer kazanmış kadar mutluydu.

Nihayet vakit geldi. Şehrin dört bir tarafından insanlar meydana toplanmaya başladı. İbrahim'in yakılacağını amcası Harran da duymuştu. Oğlu Lût ve kızı Sâre ile birlikte O da geldi. İbrahim için çok üzülmüyordu. Fakat belli edemediler. Lût ise çok üzülmüyordu. İçinden Rabbine niyaz ve dua ediyordu.

Herşey hazırды. Büyük bir kalabalık toplanmıştı. Nemrut ve adamları da gelerek kuledeki yerlerini aldılar. Halk büyük bir coşku ve sevgi tezahüratıyla Nemrut'a destek verdi. Meydanda yakılan bu ateş, halkın iyice korkup sinmesine neden olmuştu. Nemrut, iyice gözlerinde büyüdü. Çeşitli sloganlarla Ona destek oldular.

- En büyük ilâh sensin!

- Sana karşı gelenin cezası işte budur!

- Göster gücünü!
- Haydi asiye atın ateşe!
- Asilere ölüm!

Nemrut, İbrahim'in getirilmesini işaret etti. Askerler İbrahim'i elleri ve ayakları zincire vurulmuş, boynunda bukağı olduğu halde getirdiler.

Sanki ateşe atılacak olan O değildi. kendinden emin başı dimdik mutlu ve tebessüm halindeydi.

Halk, İbrahim'i görünce iyice coştı ve seslerini yükselttiler.

- Asiler ateşe! Hadi atın onu ateşe!

Veziirlerden biri halkı susturdu. Nemrut, İbrahim'e şöyle seslendi:

- İbrahim! Benim gücümü görüyorsun! seni bu ateşten benden başka hiç kimse kurtaramaz; sana son bir şans veriyorum. Eğer bana secde eder, benim ilâhlığımı kabul edersen seni kurtarırım. Yoksa bu cehenneme atılacaksın!

İbrahim şöyle cevap verdi:

- Ben ilâh olarak yerlerin ve göklerin sahibi yalnızca Allah'ı tanıyor ve ona secde ediyorum. Ancak O'na inanır ve O'na kulluk ederim! Senden de ateşinden de korkmuyorum! Rabbime olan güvenim sonsuz O, dilemekdikçe sizin ateşiniz bana zarar veremez. Asıl sen ilâhlık iddiasından vazgeçmezsen, sana inananlarla birlikte Allah'ın ateşinde yanacaksınız! Allah'ın azabı çok şiddetlidir. Hem kendini hem de insanları ebedi ateşe atacaksın. O zaman sizi hiç kimse kurtaramayacak ve yardım etmeyecek. Fakat benim yardımcım Allah, güç Onundur. En büyük O'dur.

Halk, böyle bir cesur başkaldırıya ilk defa tanık oluyordu. Doğrusu İbrahim'in cesareti ve inancı onları çok etkilemişti. Fakat yine de Nemrut'un zulmünden korktukları için Ona destek vermeye devam ettiler.

- Atın Onu ateşe! Asiler ateşe! Ateşe! diyerek tempo tuttular.

Nemrut, İbrahim'in verdiği cevap karşısında çok hiddetlendi. Haydi o zaman Rabbine söylede gelsin seni kurtarsın. Haydi atın onu ateşe! Nöbetçiler verilen emri derhal yerine getirdiler ve İbrahim mutlu ve korkusuz bir şekilde ateşe atıldı.

Yerde ve gökte bulunan mahlûkat İbrahim için göz yaşı döküyordu. Zalim, kalbi kutulaşmış Nemrut ve halkı dışında... Melekler, Cenâb-ı Hakka yalvardılar. İzin ver ya Rabbi! İbrahim'e yardım edelim onu kurtaralım. Cenâb-ı Hak, Cebrail'e izin verdi. Cebrail İbrahim, henüz ateşe düşmeden yetişti. "Ey İbrahim yardımına geldim seni kurtarabilirim." İbrahim, Cebrail'in yardımını kabul etmedi. Yardımcı olarak bana Allah yeter, ben O'nun takdirine razıyım dedi.

Cenâb-ı Hak İbrahim'in bu sözlerinden ve kendine olan sonsuz güveninden hoşnut ve razı oldu. İbrahim'in Rabbi için canını seve seve ateşe kurban etmesine karşılık, yüce Allah İbrahim'e canını bağışladı. Yanısıra ateşe düştüğü mekânı gül demetlerinin, pınarların renga renk çiçeklerin süslediği Cennet bahçesine dönüştürdü. Üstelik bir de İbrahim'e dostluğunu ilan etti. O'na "Halilürrahman" diye hitap etti. "Allah İbrahim'i dost edinmişti." (Nisa 125)

Yüce Allah ne kadar cömertti. O'nun kullarının canına ihtiyacı yoktu. Sadece bir imtihanı yaşananlar. Kullarının O'nun için feda ettiği şey'e karşılık O fazlasıyla nimet veriyordu. Ve onları mutlu ediyordu. İşte İbrahim Allah'ın hiç bir şeye ihtiyacı olmadığını yaşadıklarının bir imtihan olduğu esprisini iyi kavramış, sarsılmaz bir inançla Rabbine güvenmişti. Feda ettiği canına karşılık hem canı bağışlanmış, hem zalimler ordusuna karşı

büyük bir zafer kazanmış, hem de Allah'ın dostluğunu kazanmıştı. Ateşe razı oldu. Gülleri derdi. Ateşe razı oldu, Rabbinin dostluğuna erişti.

Hz. İbrahim, Rabbinin büyük lütufları ve cömertliği karşısında adeta sarhoş olmuş kendinden geçmişti. Rabbine hamd ediyor ona secde ediyor ve ağlıyordu. O'nun cömertliği karşısında şükürden aciz kalma endişesiyle ağlıyor, onun rahmetinin ihsanının büyüklüğüne ağlıyordu. O'nun dostluğuna layık olabilmek için ağlıyordu.

Zalimler ise, Allah'ın varlığına ve birliğine inanmadıkları için onun gücünü hissedemiyorlar, sadece gözlerinin gördüğü ve ellerinin tuttuğuna inanıp güveniyorlardı. Hesaba katamadıkları Allah'ın gücü onların tuzaklarını kendi aleyhlerine çevirdi. Savaştlıkları gücü sadece İbrahim'den ibaret zannediyorlardı. Oysa onu dünyaya getiren, yetiştiren ve onun arkasındaki güç yüce yaratıcının kendi gücüydü. Bilmiyorlardı ki Allah ile savaşa giren daha başından kaybetmeye mahkumdur. Onun gücünün sınırı yoktur. Ona karşı mücadeleye girişenlerin silâhları, güçleri ne derece büyük ve kuvvetli olursa olsun yenilmeye, ve hüsrana mahkumdur. Aylarca yıllarca yapılan hazırlıklar onun dilemesiyle önemsiz paçavraya dönüşür. İşte İbrahim, Rabbinin gücünü çok iyi tanıdığı ve ona güvendiği için mutlu bir şekilde ateşe atılmaya razı oldu. Sarsılmaz bir iman ile bağlıydı Rabbine.

Cenabı Hak, Kur'an-ı Kerim'de bu konuyu şöyle bildiriyor.

- Dediler: yakın bunu! Eğer birşey yapacak kişilerseniz ilâhlarınıza yardım edin.

- Biz de şöyle dedik: Ey ateş, İbrahim'e serin ol!

- Ona tuzak kurmak istediler de biz onları hüsrana en beterine uğrayanlar yaptık. (Enbiya 68-70)

Cenâb-ı Hak, dileseydi ateşi yakmalarına izin vermezdi. Yağmur yağdırır, rüzgar estirir veya herhangi bir sebep yaratarak engel olurdu. Oysa bütün güçlerini ortaya koymalarına, zamanın en güçlü silâhını kullanmalarına rağmen mağlup olmalarını istedi ki, kendi acziyetlerini anlasınlar. Ve Allah'ın gücünü görebilsinler.

Nemrut ve taraftarları İbrahim'in yaşadığı tüm bu güzelliklerden habersiz, O'nun yanarak kül olduğunu zannediyorlardı. Derhal saraya gidip, çığınca kutlamalar yapmaya başladılar. Halk da sokaklarda onları destekleyerek zafer kutlamaları yapıyordu. Annesi, amcası Lût ve Sâre'nin dışında herkes bu kutlamalara katılmıştı. Onlar ise çok üzgündüler.

Bütün Babil halkını, Sarayın bütün maddi manevi imkanlarını ve tüm silâhlarını kullanarak, elleri ayakları zincirli bir kişiyi ateşe atarak, yok etmeyi zafer zannediyorlardı. Aslında bu onların ne kadar aciz ve zavallı olduklarını gösteriyordu. Cehalet, taassup ve menfaat hesapları onları kör ve sağır yapmıştı adeta. Gerçekleri fark edemiyorlardı.

Nemrut, düşman olarak gördüğü İbrahim'in cesareti ve inancı karşısında çok korkmuştu. Tahtının ve tacının sallandığını hissetmişti. Şimdi ise düşmanı yenmiş kahraman gibi hissediyordu kendini. Çok rahatlamıştı. Doyasıya eğlenmek istiyordu. Sarayda büyük bir coşku yaşanıyor, zafer çığlıkları etrafı çınlatıyordu ki; bir ses duyuldu, mutluluklarını kursaklarında bırakarak, sarayı başlarına göçüren bir ses!

- İbrahim yaşıyooor! İbrahim yaşıyooor!

Kulede nöbetçi olan bir askerin sesiydi bu. Herkes İbrahim, ateşe düştükten sonra nasıl olsa öldü diye oradan ayrılıp zafer kutlarken, kulede nöbetçi kalan asker bir müddet sonra İbrahim'in ateşe düştüğü yere iyice bakınca orada bir hareket olduğunu ve manzarının çok değişik olduğunu gördü. Dikkatlice baktığında ise gül bahçesini, İbrahim'in sağ salim Rabbine secde ettiğini gördü. İşte bu gördüklerini Nemrut'a haber vermek için hem koşuyor hem bağıryordu. Saraya ulaşıp büyük bir heyecanla bir solukta gördüklerini anlattı.

Nemrut ve saraydakiler duydukları bu haber karşısında ne yapacaklarını şaşırıldılar. Gözleriyle görmek için hemen ateşin bulunduğu yere gidip kuleden gözetleyerek aslını öğrenmek istediler.

Bu arada haber Babil sokaklarında yankılanıyordu. Duyan duymayana haber veriyordu. "İbrahim yaşıyor! Ölmemiş yaşıyor" Bu sesi duyan herkes büyük bir merak ve heyecanla ateşin bulunduğu yere koşuyordu.

Haber, İbrahim'in annesi, amcası ve çocuklarına da ulaştı. Hepsi büyük bir sevinç ve mutlulukla olay yerine gidiyorlardı. Eğer gerçekten doğruysa Ateş İbrahim'i yakmamışsa Ona inanacaklar, destekleyecekler ve bunu da gizlemeyeceklerdi.

Nemrut ve adamları çok hızlı bir şekilde geldikleri meydanda bir solukta da kuleye çıktılar. Dikkatlice İbrahim'in ateşe düştüğü yeri gözetlediler. İbrahim'in yanmış yok olmuş olduğunu düşünenler Onu rengarenk güller ve çiçeklerle bezenmiş içinden berrak suların aktığı bir Cennet bahçesinde dolaşüyor ve Rabbine hamd ediyor haliyle görünce adeta dillerini yuttular. Şaşkınlık ve korkudan hepsinin rengi sapsarı oldu. Bir müddet kimseden ses çıkmadı.

Nemrut, bir ara şöyle dedi: "İbrahim'in büyük Rabbi varmış. Bu sözleri duyan başvezir Hizyan, Nemrut'un yine etkilendiğini ve İbrahim'in Rabbine inanmasını düşünerek şöyle dedi: Efendimiz! İbrahim gerçekten de büyük bir sihirbazmış yaptığı sihir ve büyü ile bulunduğu yeri bir bahçeye dönüştürmüş. Fakat hala etrafı ateş çemberi ile çevrili oradan çıkması imkansız.

Nemrut, Hizya'nın bu sözleriyle yine kendini topladı. Ve İbrahim'e şöyle seslendi:

- Ey İbrahim! Gerçekten de çok güçlü bir sihirbazmışsın. Bunu kabul ediyoruz. Yanmaktan yaptığın sihir sayesinde kurtuldun. Peki ateşin içinden nasıl çıkacaksın?

Hz. İbrahim, Cenabı Hakkın mucizesi karşısında onların iman edeceklerini umuyordu. Fakat hala inatlarında ısrar ettiklerini duyunca çok üzüldü. Şöyle cevap verdi.

- Ey cahiller! Ey gafiller! Rabbimin gücünü gözlerinizle gördünüz. Hala buna sihir mi diyorsunuz? Bütün gücünüzü birleştirerek yaktığınız bu ateşi, Allah'tan başka hiç kimse etkisiz kılamaz. Bu, Rabbimin bana yardımı ve büyük bir lütfudur. Bu Onun gücünün ve büyüklüğünün işaretidir.

HZ. İBRAHİM ATEŞTEN ÇIKIYOR

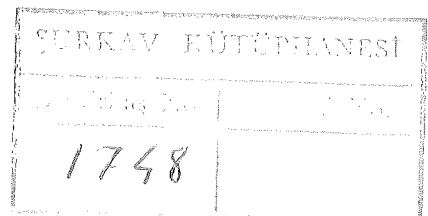
Babil halkı, İbrahim'in ateşten sağ salim çıkacağını duymuş ve ateşin etrafında toplanmıştı. Herkes merak ve heyecanla bekliyordu. Hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Artık Nemrut'a övgüler yağdırmıyorlar ve onu alkışlamıyorlardı.

Hz. İbrahim, Nemrut'a şöyle seslendi: Bu ateşi serin ve selametli olarak Cennet bahçesine çeviren Rabbim'in izni ile ateşten çıkıyorum dedi. Ve ateşin üzerinde çayır çimende yürüyormuşcasına rahat bir şekilde yürüyerek Nemrut'un karşısına geçti.

- İşte şimdi inandımız mı Rabbimin gücüne? Gel inadından vazgeç. Şayet sen de Allah'a inanır ve güvenirsen sana da yardım eder. O çok merhametli ve çok cömerttir. Onun rahmeti sonsuzdur seni de, Babil halkını da diğer tüm insanları da kuşatır.

Nemrut ve adamları bu sefer söyleyecek hiç bir şey bulamadılar. Mağlubiyeti kabul ettiler. Nemrut şöyle dedi.

- Gerçekten büyük Rabbin varmış. Sana hiç bir şekilde karışmıyorum Babil'de kalıp istediğini yapabilirsin. Benim inanmama gelince, düşünmem lazım, bana birkaç gün izin ver. Nemrut hızlı adımlarla saraya gidip odasına kapandı.

Halk, bu sefer büyük bir sevgi gösterisiyle İbrahim'i alkışladı. Annesi, amcası, Lût, Sâre İbrahim'in yanına gelerek onu kucakladılar, öptüler, kutladılar. Ve inandıklarını haykırdılar. Halkdan özellikle fakir ve ezilenler de İbrahim'e inandıklarını, Yüce Allah'ın varlığını ve birliğini kabul ettiklerini bildirdiler.

Hz. İbrahim'in yıllardır çektiği çile sona ermişti. Rabbin'in bu büyük ikramı karşısında Ona secde ederek hamd etti.

Hz. İbrahim'in babası Azer, tüm bu hakikatlere ve mucizelere karşı hala oğluna ve Allah'a inanmayarak inkârını sürdürdü. Hz. İbrahim, babasının inanmayışına çok üzülüyordu. Babasının hidayeti için Rabbine niyaz etti. Cenâb-ı Hak İbrahim'e bu konu da şöyle cevap verdi.

- Akraba bile olsalar Cehennem halkı oldukları açıkça belli olduktan sonra müşrikler için af dilemek ne peygambere yakışır, ne de iman edenlere.

- İbrahim'in babası için af dilemesi sadece ona verdiği söz yüzündendi. Onun Allah düşmanı olduğu kendisine açıklık kazanınca ondan uzaklaştı. Şu bir gerçek ki, İbrahim başkaları için gamlanıp ah eden ince yürekli yumuşak bir insandı. Tam bir evvahtı. (Tevbe, 114)

Hz. İbrahim, hergün inanan insanlarla bir araya geliyordu. Gün geçtikçe sayıları artıyordu. Onlara yüce Allah'ın varlığını, birliğini her şeyin yaratıcısı olduğunu, hiç bir şeyin Ona eş koşulamayacağını, yalnız Ona kulluk ve Ona hamd edileceği gibi imani konuların yanısıra ahlâki kuralları da öğretiyordu. Adalet, hoşgörü, cömertlik, sevgi ve merhamet gibi yıllardır unutulmuş insani duyguları topluma yerleştirmek için gayret ediyordu. Herkesin çalıştığı kazancın alın terinin kendine ait olduğunu söyleyerek onlardan hiç bir şey almıyor ve beklemiyordu. Kendisi çalışarak kendi rızkını temin ediyordu.

İnsanlar, çok mutluydu. İlk defa kendilerine değer vererek kendilerinden hiç bir karşılık beklemeden mutlu olmaları için çalışan biriyle karşılaşmışlardı.

Nemrut ve dalkavukları ise, çok büyük bir yenilgiye uğramışlardı. Kendi kazdıkları kuyuya kendileri düşmüşlerdi. Babil ve çevresinde şan ve şöhretinin artacağı hesaplarını yapan Nemrut, tam bir hezimete uğramış, rezil rüşvay olmuştu. Bütün imkânlar seferber edildiği halde silâhsız bir kişiyle baş edemeyişi onun tahtını ve tacını tehlikeye sokmuştu. İtibarı beş paralık olmuştu. Bu yenilgiyi hazmetmek kolay olmayacaktı.

Nemrut, günlerdir odasından çıkmamıştı. Aslında etrafındaki dalkavuklar olmasaydı, belkide inanacaktı. Çok etkilenmişti. Sürekli ya Allah varsa ya İbrahim'in dedikleri doğruysa diye düşünüyordu.

Saraydaki vezirler ve dalkavuklar ise öfkelerinden çatlayacaklardı. Bir taraftan, halkın çoğu İbrahim'in sözünü dinlediği için saraya hiç bir ödeme yapmıyordu. Gelirleri iyice azalmıştı. Diğer taraftan Nemrut'un odasından çıkmayışı iyice canlarını sıktı.

Hizyan, daha fazla dayanamadı ve Nemrut'un huzuruna çıktı.

- Efendimiz! İbrahim, günden güne halkı etrafında toplayarak güçleniyor, halk askerleri dinlemiyor, günlük vergilerini ödemiyorlar, gelirlerimiz azalıyor, tacınız ve tahtınız tehlikede buna bir çözüm bulmamız gerekiyor.

Nemrut, çok bitkin bir haldeydi. Günlerdir uykusuzdu. İbrahim'in başına gelenleri ve onun sözlerini düşünüyordu. Şöyle dedi:

- İbrahim'in Rabbi çok büyük mutlaka onunla dost olmalıyız.

Hizyan, şeytani zekâsını kullanarak şöyle dedi:

- Efendimiz! İbrahim'in Allah'ı göklerin tanrısı olabilir. Fakat siz yer yüzünün ilâhısınız, Babil halkının ilâhısızınız. Halkınızın size ihtiyacı var. Gökyüzünün tanrısı ile dost olabilirsiniz tabii ki. Fakat yeryüzünü sizin yönetmeniz gerekir. Siz yıllardır bunu yaptınız, güçlüsünüz. Şimdi bir kişiye yenilemezsiniz. Biz sizin arkanızdayız. Sonuna kadar savaşıyoruz, gerekirse canımızı bile veririz.

Nemrut'a bu sözler büyük bir moral olmuştu. Biraz olsun kendine gelebildi ve şöyle dedi: "Yine de İbrahim'in Allahı olan göklerin tanrısıyla dost olmalıyız. Bunun için ona en güzellerinden bir deveyi kurban ederek hediye edelim. Bunu İbrahim'e haber verin ayrıca halka da bildirin.

Babil sokaklarında tellâllar bu sefer zulüm ve acı haberi değil dostluk haberi duyuruyorlardı.

- Yeryüzünün ve Babil'in ilâhı olan yüce ilâhımız, göklerin tanrısı, İbrahim'in Allah'ı ile dost olmaya karar vermiştir. İlahımız sizlerin huzurunda, göklerin tanrısına en güzellerinden bir deveyi kurban ederek hediye edecektir.

İbrahim, haberi duyunca çok üzüldü. Nemrut'un hala ilâhlık iddiasından vazgeçmediğini, inadında ısrar ettiğini, üstelik küstahça bir işe kalkıştığını öğrendi. Kendisine gelen haberciyle şöyle cevap gönderdi.

- Benim Rabbim hem yerlerin hem de göklerin ilâhıdır. Kâinatta ne varsa hepsini O yaratmıştır. Kendisine inanmayan ve kendisine ortak koşan kimselerin hediyesini asla kabul etmez. Onun hiç bir şeye ihtiyacı yoktur. Bu işdet vazgeçsinler, kurbanları asla kabul edilmeyecektir. İyice rezil rüsvay olacaklardır.

Nemrut, İbrahim'in cevabını beğenmedi. Kendisini kıskandığını düşündü. Aslında göklerin tanrısıyla dost olmaktan ziyade bu davranışıyla hiç olmazsa yerlerin ilâhı olduğunu kabul ettirmek ve kaybolan itibarını kurtarmak istiyordu.

Hazırlıklar tamamlandı. En güzel tüylü ve besili bir deve meydana getirildi. Halk merakla toplanmıştı. Nemrut'un bu davranışı onlarda yeniden bir baskı oluşturmuş, istemeseler de onu destekliyorlardı. Bir kısmı ise zaten hala putlara ve Nemrut'a tapmakta ısrar ediyordu. Nemrut'un bu hareketini yine coşku ve sevgi tezahüratıyla desteklediler.

Hz. İbrahim, bu işin akıbetini başından bildiği için olay yerine gitmedi. Nemrut, devenin kesilmesini işaret etti. Deveyi kestiler. Büyük bir alkışla ve sloganlarla olayı kutladılar. Herkes çok memnundu. Tam bu sırada beklemedikleri bir şey oldu. Gökyüzünden gelen yıldırım şeklindeki ateş kurban edilen deveyi yakarak kömür haline getirdi. Bu, kurbanlarının kabul edilmediği anlamına geliyordu.

Nemrut, bir kez daha rezil olmuştu. Bu sefer çok kızdı ve öfkeleni. Artık o içindeki inanç kırıntıları da kayboldu. İbrahim'e Allah'ına ve ona inananlara savaş açtı.

Halktan İbrahim'e inanan kişilere büyük bir baskı ve zulüm yapmaya başladılar. Öncelikle fakir ve güçsüzlerden başladılar. Bir çoğu korkudan ya vazgeçiyor ya da inancını gizliyordu.

Hz. İbrahim, Babil'de daha fazla kalamıyacağını düşündü. Rabbine niyaz etti ve yardım istedi. Amcası Harran, olayları duymuştu. Hz. İbrahim'i kendi memleketine davet etti.

HZ. İBRAHİM HİCRET EDİYOR

Hz. İbrahim, amcasının teklifini kabul ederek hazırlıklara başladı. İnananlardan genç olanlar yolculuk yapabilecek durumda olanlar ve İbrahim'le gitmek isteyenler de hazırlık yaptılar. Kısa sürede hazırlıklar tamamlandı. İbrahim, annesini de yanına aldı. İbrahim ve inananlardan oluşan kervan yola koyuldu. Geride kalanları Rabbine emanet etti, onlar için

dua etti. Nemrut ve yandaşlarına ise şöyle bir haber gönderdi.

- Kendinizi büyük bir azaba sürüklüyorsunuz. Allah'a ve inananlara karşı savaşmaya gücünüz yetmeyecek. Allah'ın azabı yakında size ulaşacak, perişan olacaksınız. Size gelecek belalardan uzaklaşıp Rabbinize rahatça kulluk yapabileceğimiz beldeye hicret ediyoruz. Allah bizimle ve kendisine inananlarla beraberdir.

Hz. İbrahim, amcası Harran'ın memleketine yerleşti. Kısa sürede o beldenin halkı da İbrahim'i bağrına basmış ona ve beraberinde gelen diğer insanlara kucak açmışlardı. İbrahim orada Allah'ın varlığına ve birliğine dayalı inanç ve ahlâk nizamını kurdu. Kendisi çiftçilikle uğraşarak kimseden bir şey istemiyordu. Üstelik cömertliği ve misafirperverliği ile diğer insanlara örnek oluyordu. Her öğün mutlaka sofrasına misafir davet ediyor misafir bulamadığı zaman kendisi de yemiyor ve yola çıkarak gelecek birini bekliyordu. Hz. İbrahim'in bu ahlâkı günümüze kadar Halil İbrahim Sofrası adıyla ulaşmıştı.

Harran, uzun süredir İbrahim'in kendisinin damadı olmasını arzu ediyordu. Uygun bir zamanda bunu İbrahim'e açtı. İbrahim de memnun olmuştu. O da Sâreyi beğeniyordu. Böylece Hz. İbrahim, Sâre ile evlenerek mutlu bir yuvanın temellerini attı.

Lût ise, İbrahim'in yanından hiç ayrılmıyordu. Hz. İbrahim O'nunla özel olarak ilgileniyor ve onu eğitiyordu. Hz. İbrahim ve Harran halkı mutlu bir şekilde hayatlarını sürdürüyorlardı.

Diğer taraftan Nemrut ve adamları hırslarını yenememişler, şeytanın eline düşerek onun oyuncağı olmuşlardı. Şimdide uğraşacak kimse bulamadıkları için Allah'a savaş açmışlar, göklere ulaşarak göklerin tanrısını öldürme planları yapıyorlardı.

Nemrut, saray erkânını toplayarak şöyle dedi:

- Mutlaka göklere çıkarak göklerin tanrısını öldürmeliyiz. Onu ortadan kaldırmadan rahat edemeyeceğiz. Şimdi herkes bu konu üzerinde düşünerek gökyüzüne ne şekilde ulaşabileceğinin çarelerini arasın. En kısa zamanda bir yol bulunmasını istiyorum.

Saray erkânı Nemrut'un sözleri üzerine çok memnun oldular. Onlar en çok Nemrut'un pes etmesinden korkuyorlardı. Gece gündüz bir araya toplanıp tartışarak en güzel bir yol bulmaya çalıştılar. Herkesten alınan bir fikirle şöyle bir sonuca ulaştılar.

Gökyüzüne yükselebilmek için, dört tane irice kartal yakalayıp, bir hafta boyunca onları taze etle besleyeceklerdi. Daha sonra kuşlar bir kaç gün aç bırakılacaktı. İçine iki kişinin rahatça sığabileceği bir sandığı kuşlara sıkıca bağlayacaklardı. Sandıkların dört tarafına mızraklar dikilecek uçlarına et parçaları yerleştirilecekti. Uçlarında et olan tarafı yukarı kaldırılacak, iki-üç gündür aç olan kuşlar, etlere uzanabilmek için yukarıya doğru uçuşa geçeceklerdi. Mızrakların et olan ucu aşağıya çevrildiğinde, kuşlar aşağıya doğru inişe geçeceklerdi.

Nemrut, bu plânı çok beğendi. Derhal hazırlıklar başladı. Kısa sürede herşey hazırlandı. Nemrut, yanına Hizyan'ı alacağını söyleyerek, yayını ve oklarını kuşanmasını istedi. Yıllardır şeytani zekâsıyla Nemrut'un yanında yer alarak, gerekirse canımızı bile veririz diyen Hizyan şimdi sözlerinin bedelini ödeyecekti. İstemiyerek korka korka hazırlandı.

Nemrut'un kuşlardan oluşan uçağı hazırlandı. Halk, yine her zamanki gibi toplanmıştı. Nemrut'un cesaretinden etkilenmişler ve yine onu alkışlıyorlardı. Nemrut, halka dönerek, göklerin ilâhını öldürüp geleceğim size söz veriyorum dedi. Halk iyice coştı. Büyük bir tezahürat eşliğinde Nemrut ve Hizyan uçağa bindiler. Kuşlar gerçektede aç olduğu için etlere doğru uçuşa geçtiler, iyice yükseldiler.

Nemrut, herşeyin yolunda gitmesine çok memnun oldu. Hizyan'ın içinde ise büyük bir korku vardı. Nemrut, Hizyan'a sandığın üzerindeki kapağı açarak etrafı kolaçan etmesini istedi. Hizyan denileni yapmak zorundaydı. Kapağı açtı etrafa bakındı, bembeyaz bulutlardan

başka bir şey göremediğini söyledi. Nemrut, demek ki biraz daha yukarıda diyerek kuşların bir müddet daha uçarak yükselmesini bekledi. Artık yeterince yükseldik, diyerek okunu yayına yerleştirdi. Sandığın kapağını açarak yukarıya peşpeşe üç ok fırlattı. Bir müddet acaba karşılık gelecek mi diye beklediler. Bir müddet sonra, Nemrut'un fırlattığı oklar, uçlarında kan izi olduğu halde geri döndü. Nemrut, okları alıp Hizyan'a gösterdi. Okların uçlarındaki kan izinden anlaşıldığına göre göklerin ilâhını vurduk. Artık ondan kurtulduk yaşasın! diyerek birbirlerine sarıldılar ve kerdilerini kutladılar. Şimdi aşağı inerek bu zaferi hep birlikte kutlamaları gerekiyordu. Nemrut, yeniden güçlü bir ilâh olduğunu ispatlayıp eski günlerin geri gelmesinin hayalleriyle doluydu. Mızrakların ucundaki etleri aşağı doğru çevirerek inişe geçtiler. Kuşlar çok acıktığı için son süratle etlere ulaşabileceklerini zannederek iniyorlardı. Kuşlar ve sandık süratle yere çakıldı. Kuşlar ölmüştü. Efendisine verdiği sözü tutan Hizyan da onun uğruna feci şekilde can verdi. Fakat Nemrut ufacak tefek sıyrıklarla sağ salim kurtulmuştu. Nemrut, sağ salim kurtulduğu için kendine olan güveni arttı. Halk da onun kurtuluşunu onun büyük ve güçlü bir ilâh olmasına bağlıyordu. Büyük bir sevinçle Nemrut'u karşıladılar, Nemrut elindeki okları ve uçlarındaki kanı göstererek göklerin ilâhını vurduğunu söyledi. "Artık yerlerinde göklerin de ilâhı benim" diyerek mağrurlandı. Halk iyice coştı. Onun gerçek ve büyük bir ilâh olduğunu söyleyerek ona övgüler yağdırdılar. O gün ve gece sabahlara kadar çılgınca eğlenerek kutlama yaptılar.

Ertesi gün Nemrut, vezirlerini topladı ve şöyle dedi:

- Göklerin ilâhını öldürdük, fakat askerleri bizden intikam almak isteyebilirler. Onun için halk ve askerler silâhlarını kuşanıp sarayın önünde hazır bir şekilde beklesinler. Siz ve saraydaki herkes da silâhlanıp onların başında hazır durun.

Herkes hazırlığını yapıp sarayın önünde toplandı. Yanlış İbrahim'e ve Allah'a inananlar evlerine kapandı. Nemrut, sarayın balkonundan onları izliyordu. O da silâhını kuşanmıştı.

ALLAH'IN AZABI GELİYOR

Düzenli bir şekilde ordu oluşturan Nemrut ve yandaşları bu şekilde epeyce beklediler. Henüz bir karşılık veren yoktu.

Nemrut, mağrur bir şekilde, yerlerin ve göklerin ilâhı olarak gelecekteki hayatını düşünerek pembe hayaller kuruyordu. Halk ise Nemrut'u gözünde iyice büyütmüş, Onun ilâhlığını öven sloganlar atıyordu.

Cenâb-ı Hak, ne kadar sabırlıydı. Bu güne kadar Allah'a karşı giriştikleri planlarını bozmuştu. İnatlarından vazgeçerek iman etmeleri için hep onlara mühlet vermişti. Fakat onlar iyice azgınlaşarak Yüce Allah'a meydan okumaya kalktılar. Artık azabı hak etmişlerdi. Mühletleri kalmamıştı. Vakit geldi çattı. Bu güne kadar planları hüsrana uğramıştı. Şimdi ise kendileri mahvolacaktı.

Nemrut ve ordusu, tam hiç kimsenin kendilerine karşılık veremeyeceğini, korkup sindiklerini düşünüyorlardı ki; gökyüzünden kara bulut gibi bir görüntünün hızla aşağı, kendi üstlerine doğru geldiğini gördüler. Gökten gelen düzenli bir ordu görünümünde milyonlarca sivri sinek sürüsüydü. Nemrut'un ordusu neye uğradığını şaşırırdı. Kaçmaya dahi fırsat bulamadan, sivri sinekler bütün vücutlarını istila etmişti. Bağırarak can veriyorlardı. Ne Nemrut ne de putlar hiç kimse artık onları kurtaramazdı. Cenâb-ı Hakkın, peygamberi Hz. İbrahim aracılığı ile gösterdiği onca mucize ve ikaza verilen fırsatlara rağmen inatlarında ısrar ederek bu feci sonu kendilerine hazırladılar. Hem dünyalarını hem de ahirette yaşayacakları ebedi hayatlarını cehenneme dönüştürdüler.

Hız. İbrahim'in getirdiği tevhid dinine inanan insanlar, zaman zaman inançları zayıfladı, kimi zamanda istemiyerek inkâr etmek zorunda kalsalar da, Allah'ın azabından kurtulmuşlardı. Hem bu dünyada Allah'ın rahmetine kavuşmuşlardı. Hem de ahiret yurdunda rahmeti ilâhiyeye kavuşacaklardı.

Yandaşları feci şekilde can verirken Nemrut, saraydaki odasına kaçarak kapıyı ve pencereleri iyice kapattı. Kurtulduğunu zannediyordu. Herkesin perişan bir şekilde can vermesi, kendisinin ise kurtulmasını yine kendinde bir üstünlük zannediyordu. Birden odanın içinde bir tane sivrisinek belirdi. Nemrut'un etrafında vızıldayarak dolaşmaya başladı. Nemrut, bir tane sineği pek önemsemedi. Sivri sinek Nemrut'un etrafında tekrar dolaşmaya başlayınca hemen kalkıp sineği kovalamaya başladı. Uzunca bir süre sineği kovaladı. Yorulmuştu, oturup dinlenmek istedi. Sivrisinek tekrar Nemrut'un etrafında dolaşmaya başladı. Kalkıp sineği kovalayacak hali kalmamıştı. Sinek görevini yapmak için harekete geçti. Nemrut'un burnundan içeri girerek beynine ulaştı. Nemrut, ne yapacağını şaşırıldı. Sinek beyninin içinde dolaşıyordu. Çıkardığı sese ve verdiği acıya dayanılacak gibi değildi. Acısını dindireceğini zannederek eline ne geçirirse kafasına vurmaya başladı. Sinek adeta beynini oyuyordu. Çıldırarak üzereydi. Hiç kimsenin ve hiç bir şeyin faydası yoktu. Hani neredeydi gücü, ilâhlığı? Neredeydi en değerli madenlerden yaptırdığı putları? Neredeydi dalkavukları? Neredeydi alkışlarıyla destekleyen halkı? İstese de istemese de Rabbiyle başbaşa kaldı. Fakat rahmetiyle değil azabıyla...

Cenâb-ı Hak, yıllardır kendisini en büyük güç ilan ederek insanlara zulm edenleri, onları, zamanın en güçlü silâhlarıyla donanmalarına rağmen, dünyanın en zayıf yarattığı sivrisenekle cezalandırmıştı. Ve hiç biri buna karşı koyamadılar. Böylece Yüce Allah onlara kendi gücünün büyüklüğünü gösterirken kendilerinin de ne kadar aciz ve zavallı olduğunu haykırıyordu. Allah, onlara defalarca gücünü göstererek onları ikaz etmişti.

Hâşâ Allah, zalim değildir. O, hiçbir kulunu ikaz etmeden O'na fırsat vermeden onu cezalandırmaz.

Babil'de yıllarca insanlara zulm ederek, insanları ezen, sevgisizliğin, merhametsizliğin, haksızlığın ve şirk'in doruklara çıkmasını sağlayan şeytanın askerleri, sivrisinek ordusu ile gelen azapla yok edilmişti. Onlara liderlik eden zalim ise sivrisinek ordusu değil sadece bir tane sinek ile can çekişiyordu.

Nemrut, sokağa fırlamıştı. Önüne gelen herkese kafasına vurması için yalvarıyordu. Yıllardır zulmettiği haklarını yediği ve ilâhlık tasladığı insanlara şimdi yalvarıyordu. "Vurun! elinizde ne varsa onunla kafama vurun!" Sahte olan her şey bir gün ilâhlık taslayarak halkına faydalı hiçbir iş yapmayan zavallı Nemrut'un şimdi ağzından burnundan kanlar akıyor önüne her gelen onun kafasına vurulan hızlı bir darbeye canını verdi.

Hz. İbrahim, Nemrut ve yandaşlarının başına gelen azabı duydu. Allah'ın büyüklüğünü bir kez daha hissederek secdeye kapandı ve hamd etti. Helâk olanların içinde babası da vardı. Fakat o elinden geleni yapmıştı. Bugün yaşadıkları feci akıbeti o yıllar öncesinden Allah'ın kendisine bildirmesiyle bilerek, onları ikaz etti, yalvardı. Ancak onlar gurur ve inatlarından vazgeçmeyerek azaba talip oldular.

HZ. İBRAHİM ALLAH'IN VARLIĞINI VE BİRLİĞİNİ YAYMAK ÜZERE DİĞER ÜLKELERE GİDİYOR

Hz. İbrahim, Harran'da insanların gönüllerini feth etmişti. Orada Allah'ın varlığına ve birliğine, sevgiye, merhamete, adalete ve cömertliğe dayalı bir yaşam tarzı kurmuştu. Kendi ahlâkı ve yaşantısıyla çok iyi örnek olduğu için insanlar onun söylediklerini severek yapmışlardı. Harran'da kurduğu bu inanç ve ahlâk medeniyetini, başka ülkelere yayması gerektiği ile ilgili Rabbinden vahy aldı. Aldığı bu emir ilâhiyi amcasına ve Harranlılara bildirdi. Hepsini peygamberlerinden ayrılacağı için çok üzülmüştü. Fakat mademki Yüce Allah böyle istemişti, kabul etmek gerekirdi. Hz. İbrahim, durumu musait olanların kendisi ile gelmek isterlerse gelebileceklerini söyledi. Diğerlerinin Babilden gelenlerin bir kısmının Babile dönebileceklerini isteyen de Harranda kalabileceğini söyledi. Gerek Babile gideceklerden gerekse Harran'da kalacaklardan, öğrendikleri bu iman ve ahlâk nizamını yaymalarını ve yaşatmalarını istedi.

Hız. İbrahim'in annesi iyice yaşlanmıştı. Onu yüce Allah'a sonra amcasına emanet etti. Annesi oğlundan ayrılacağı için üzgündü fakat oğlunun Allah'ın elçisi olduğunu ve tüm insanlığın dünya ve ahiret saadetine kavuşması için çalıştığını düşündükçe mutlu oluyordu. Özellikle Babil'de yaşadıkları kötü günler aklına geldikçe oğlunun, zulmün ve cehaletin pençesinde kıvranan insanların yardımına gitmesini canı gönülden istiyordu.

Hız. İbrahim, hanımı Sâreyi amcasının oğlu Lût'u ve inananlardan oluşan bir kaç kişiyi yanına almıştı. Harranlılar göz yaşları ve dualarla onları yolcu etti. Hız. İbrahim özellikle annesine sarılarak ellerinden öptü. Hakkını helal etmesini istedi. Kimbilir bir daha ne zaman görüşeceklerdi.

Hız. İbrahim ailesi ve birkaç kişiden oluşan kervan, yola çıktı. Bir müddet Şam ve Filistin civarlarında dolaştılar. Gittikleri her yerde Allah'ın varlığını birliğini ve kendisinin de onun elçisi olduğunu söyleyerek, sevgiyi adalete kardeşliğe ve cömertliğe dayalı bir nizam kurmak istediğini bildiriyordu. İnsanların bir kısmı inanıyor, bir kısmı karşı çıkıyordu.

Nihayet, yolları Mısır'a uzandı. Mısır'ın hükümdarı da inançsız ve zalimdi. Özellikle şehre gelen genç ve güzel kadınlara el koyarak haremine alıyordu. Hız. İbrahim ve kervanı Mısır'a girdikten bir müddet sonra, Hız. Sâre'nin genç ve güzel oluşu askerlerin dikkatini çekti. Hemen gidip hükümdara haber verdiler. Kralın adamları kervanın yanına gelerek, Sâreyi kralın sarayda beklediğini söylediler. Zorla Sâre'yi kralın yanına götürdüler. Hız. İbrahim ve arkadaşları silâhlı askerlere engel olamadılar. Hız. İbrahim, Rabbine yöneldi, dua etti ve Sâreyi Allah'a emanet etti.

Kral Sâreyi görünce çok beğendi. Kötü arzuları iyice arttı. Sâreye, kendisinin olduğu takdirde altın, mücevher ve ipek kumaşlar vereceğini söyledi. Sâre tüm ciddiyetiyle, kendisinin evli bir kadın olduğunu, Allah'tan korktuğunu, böyle bir isteğin çok çirkin ve yasak olduğunu söyledi. Kral isteğinin red edilmesine, bir de kendisine nasihat edilmesine çok kızdı. Bu güne kadar kimse bana karşı koyamadı. Kendi rızanla olmazsa zorla benim olacaksın diyerek, Sârenin üzerine doğru yürüdü. Sâre göz yaşları içinde, böyle bir şeye fırsat vermemesi için Rabbine niyaz etti. Tam Sâreye yaklaşmak üzere iken kral kaskatı kesildi. Hareket edemiyordu. Ne olduğunu şaşırıldı. Sâreye yaklaşmaktan vazgeçip geri çekildi. Hareket edebiliyordu. Tekrar Sâreye doğru yöneldi yine aynı şey oldu. Vücudu kaskatı kesildi. Sâreye sahip olmaktan vazgeçti. Çok korkmuştu. Sâreye, çok güçlü bir sihirbaz olduğunu söyledi. Sâre bunun sihir değil, Allah'ın gücü ve yardımı olduğunu söylediye de kral inanmadı. Hala güçlü bir sihirbaz olduğunu düşünerek Sâreden korkuyordu. Sâreden özür diledi. Kendisini affetmesi için ona bir cariyeye hediye edeceğini söyledi. Sâre her ne kadar istemediğini söylese de, kral Sârenin kendisine bir zarar vermemesi için kendisini affettirmek gayesiyle ısrar etti ve cariyeyi hediye etti.

Mısır'daki sarayda yıllardır cariyelik yapan Hacer, son zamanlarda kralın zulmünden iyice yılmıştı. Bilmediği bir güce içinden yalvarıyor kendisini kurtarmasını istiyordu. Kendisinin Mısır'dan geçen bir kervana hediye edildiğini duyunca çok sevindi. Nihayet dileği kabul olmuştu. Helede Hız. İbrahim'i tanıyıp onun Allah'ın elçisi olduğunu duyunca çok memnun oldu. Kendisine teklif edilen tevhid inancını hemen kabul etti.

Hız. İbrahim, tekrar Filistine döndü. Ve oraya yerleşti. Orada da çiftçilikle uğraşmaya başladı. Bir taraftan da insanlara tebliğini yaparak orada da iman ve ahlâk medeniyetini kurmaya gayret ediyordu. İnsanları hem iman ve ahlâk sofrasına hem de kendi elleriyle yetiştirdiği bereketli nimetler sofrasına davet ederek gönülleri feth ediyordu.

HZ. LÛT PEYGAMBER OLUYOR

Hz. İbrahim tarafından eğitilen değerli kardeşi Lût'u Cenâb-ı Hak peygamber olarak görevlendirdi. Filistin civarında Sodom adında bir kasaba vardı. Bu kasabanın insanları azgınlıkta çok ileri gitmişlerdi. Hırsızlık, yalan, haksız yere adam öldürmenin yanı sıra en kötüsü de cinsi sapıktılar. Bu kasabanın erkekleri, kızları ve kadınları bırakarak kendi cinsleriyle sapıkça ilişkiler kuruyorlardı. İşte Hz. Lût bu insanları kötülüklerden vazgeçirmek ve eğitmek üzere bu kasabaya peygamber olarak görevlendirildi.

Hz. Lût tek başına gelerek buraya yerleşti. İnsanların perişan durumlarını gördü, çok üzüldü. İşinin çok zor olduğunu düşünerek Yüce Allah'dan yardım istedi. Ona sığındı. İnsanlara Allah'ın varlığını ve birliğini, kendisinin de O'nun elçisi olduğunu anlatmaya başladı. Yaptıkları ahlâksızlığın çok çirkin ve yasak olduğunu bundan vazgeçmelerini istedi. Onları, her iki dünyaları için gerçek huzur ve mutluluğa davet etti. Fakat hiç söz dinlemiyorlardı. Yola gelmeleri imkânsız gibi gözüküyordu. Yine de Hz. Lût yılmadan onlara gerçekleri anlatıyordu.

Hz. İbrahim ve Sâre çok mutluydular. Fakat yıllardır çocukları olmamıştı. Hz. Sâre çocuğun kendisinden olmadığını düşünüyordu. Hz. İbrahim'in ise Allah'a niyaz edip bir çocuklarının olmasını istediğini biliyordu. Sâre, çok zorda olsa, kocasını memnun etmek için Hz. İbrahim'e cariyeleri Hacer'i nikâhlanmasını teklif etti. Hz. İbrahim önce Sâre'nin üzüleceğini düşünerek kabul etmedi. Fakat Sâre çok ısrar etti. O da çocuk hatırı için kabul etti. Hacer'de Sâre'yi çok seviyordu. Önce O da kabul etmek istemedi. Fakat Sâre çok ısrar edince Allah'ın elçisine eş olmayı düşünerek kabul etti. Hacer çok güzeldi. Ayrıca çok terbiyeli ve saygılıydı da. Hiç bir zaman Sâre'yi kışkandıracak bir hareket yapmadı. Her ikisi de Allah'ın elçisinin hanımları olduğu için, herşeyin Allah'ın dilemesiyle olduğuna inanıyorlar ve birbirlerini kırmadan geçiniyorlardı.

Hz. Lût, azgın kavminin yaptıkları işlerden zaman zaman ümitsizliğe düşüyordu. Hz. İbrahim'in yanına gelerek onunla dertleşiyor. Ondand dua ve moral alıyordu. Hz. İbrahim'de Lût için çok üzülyor sabr ederek mücadele etmesini söylüyordu. Hz. Lût aldığı moral ve dualarla tekrar Sodom'a döndü. Bir müddet sonra yalnızlığını gidermek için evlenmeyi düşündü. Vaile adında bir kız vardı. Bu kız yalancı, dedikoducu ve ahlâken zayıftı. Fakat yola getiririm ümidiyle bu kızla evlendi. Ne yazık ki Vaile söz dinlemiyor ve hiç değişmiyordu. Hz. Lût karısı Vaile'yi yanına alarak Hz. İbrahim'i ziyarete geldi. Hz. İbrahim'in nasihatlerinden ve Sâre ile Hacer'in ahlâklarından belki biraz ibret alır diye düşünüyordu. Fakat Vaile orada kaldıkları birkaç gün içerisinde ibret alacağına, Sâre ile Hacer'in arasını açmak için onlara ayrı ayrı yalanlar söyleyerek orada da huzursuzluk çıkardı. Hz. Lût çok sıkıldı. Hanımını alıp Sodom'a döndü.

HZ. İSMAIL DÜNYAYA GELİYOR

Kısa bir müddet sonra Hz. Hacer hamile kaldı. Hz. İbrahim ve Sâre çok sevindiler. Cenâb-ı Hakka şükrettiler. Nihayet onların da yuvalarını şenlendirecek bir yavruları olacaktı. Hz. Sâre'nin gönlü biraz mahzundu, fakat kocasının memnun olması onu da memnun ediyordu.

Nihayet Hz. Hacer'in doğum vakti geldi. Allah, nur topu gibi bir erkek çocuğu ihsan etmişti. İbrahim, secdeye kapanarak Rabbine hamdetti ve sevinç gözyaşları döktü. "Ne kadar cömertsin Allahım, ne istediysem verdin sana şükrolsun" diyerek Rabbini tesbih etti. Hz. Sâre ve Hacer de çok mutlu bir şekilde Allah'a hamd ettiler.

Hz. İbrahim, çocuğunun adını İsmail koydu. İsmail gürbüz ve çok güzel bir çocuktur. Sağlıklı bir şekilde büyüyordu. Bu arada Hz. Lût'un da bir kızı oldu. Bir müddet sonra Lût, karısını ve çocuğunu alarak Hz. İbrahim'i ziyarete geldi. Vaile, Hacer'in çok güzel bir erkek çocuğu doğurduğunu görünce çok kışkandı. Vaile, yine Sâre ile Hacer'in arasını açmaya çalıştı. Sâre'ye gelerek, "Artık kocan seni sevmeyecek. Hacer ona bir erkek çocuğu doğurdu.

Hacer'i daha çok sevecek, seni belkide boşar" dedi. Hacer'e de gelerek, "Sâre seni kiskanıyor, hele şimdi bir çocuk doğurduğun için kıskançlığı iyice artmış, belki de çocuğuna bir zarar verecektir" dedi.

Sâre ve Hacer her ne kadar birbirlerine güvenseler de araya bir fitne sokulmuştu. Hacer tedirgin, Sâre ise üzgündü. Hz. İbrahim, aradaki bu huzursuzluk ve gerginliği hissetti. Bu şekilde yaşayamayacaklarını düşündü ve Rabbine bir yol göstermesi için niyaz etti.

Kısa bir müddet sonra Cenâb-ı Hak, İbrahim'e oğlu İsmail'i ve hanımı Hacer'i yanına alarak, uzun bir yolculuk yaptıktan sonra şu anda Kâbe'nin bulunduğu ıssız çöle onları yerleştirmesini bildirdi.

Hz. İbrahim, Hacer'e uzun bir yolculuk için hazırlanmasını oğlunu da yanına almasını söyledi. Hacer fazla bir şey sormadan yolculuk için hazırlandı. Sâre de nereye gittiklerini bilmiyordu. Çok üzgündü, Hacer'le vedalaştılar.

Baba, anne ve oğlundan oluşan küçük kervan yola koyuldular. Hz. İbrahim yine bir imtihanla karşı karşıyaydı. Henüz yeni yeni yürümeye başlayan, yıllardır hasretini çektiği evladını ve gencecik hanımını ıssız bir çöle tek başlarına bırakacaktı. Fakat madem ki Rabbi böyle istedi mutlaka bir hikmeti vardı. Onun için Allah'a teslim olarak kendisine bildirileni yerine getirecekti. Allah'a dost olma ve onun tarafından seçilmiş olmanın bedelleri vardı. Allah, neyi feda etmesini isterse seve seve feda edecekti. Günlerce yol aldılar ve nihayet, Mekke vadisine ulaştılar. Orada bir tepeye yerleştiler. Hz. İbrahim, Hacer'e İsmail'le ikisini burada bırakacağını, kendisinin ise Filistin'e geri döneceğini söyledi. Hacer önce çok şaşırıldı. "Biz bu ıssız çölde ne yaparız? Nasıl yaşarız?" diyerek endişelendi. Hz. İbrahim, Cenâb-ı Hakkın böyle istediğini, bunun mutlaka bir hikmeti olacağını sabrederek Allah'a teslim olmasını istedi. Hacer, fazla itiraz etmedi. Madem ki Rabbimiz böyle diledi, bize de sabretmek ve tevekkül etmek düşer dedi.

Hz. İbrahim, hanımı ve oğluyla vedalaştı. "Sizi Allah'a emanet ediyorum. Sakın ümitsizliğe düşme! O, mutlaka size yardım edecektir" diyerek mahzun bir şekilde oradan ayrılıp yola koyuldu.

Yolda Rabbine şöyle niyaz etti.

- Ey Rabbimiz! Ben çocuklarımdan bir kısmını senin kutsal evinin yanındaki ziraatte elverişsiz vadiye yerleştirdim ki namazı kılsınlar. Ey Rabbimiz! Sen de insanlardan bazı gönülleri onlardan hoşlanır yap. Çeşitli meyvelerle onları rızıklandır ki şükredebilsinler. (bk. İbrahim, 37)

ZEMZEM SUYU BULUNUYOR

Hacer oğlu ile yapayalnız kaldı. bir kaç günlük yiyecek ve içecekleri vardı. Ve suları tükendi. Hacer telaşlandı. Bu ıssız çölde nereden su bulacaktı. İsmail susuzluktan ağlıyordu. Hacer bir o tepeye bir karşıki tepeye koşarak su aramaya başladı. (Bugün hacılar, Safa ile Merve tepesinin arasında 7 kez koşarak say yaparlar. Bu da Hacer'in anısına yapılır.) Su bulamadı. Çaresiz ve bitkin bir şekilde İsmail'in yanına geldi. İsmail hem ağlıyor hem de ayağıyla toprağı eşiyordu. İsmail'in topuğuyla vurduğu yerden su fışkırmaya başladı. Hacer gözlerine inanmadı. Su çoğalarak akıyordu. Hacer önce oğluna içirdi. Sonra kendi içti. Su akıp gidiyordu. Ne yapacağını şaşırıldı. Zem zem diye bağırılmaya başladı. Ve suyun etrafını kumlarla çevirmeye çalışıyordu. "Dur" anlamına gelen zem zem diye bağırmasından sonra su akmayarak yerinden kaynamaya başladı. Hacer sevinçle çabalayarak bir kuyu meydana getirdi. (Hacer'in zem zem demesiyle akmayıp yerinden kaynayan bu su binlerce yıldır insanlara rahmet olarak hizmet vermiştir. Günümüze kadar zem zem suyu adıyla gelen ve hacılar vasıtasıyla dünyanın dört bir köşesine kadar şifa olarak taşınan su, Allah'ın rahmeti ve bereketi olarak, Allah'a tevekkül ederek sabreden Hacer anamız ile Hz. İsmail'in bize hediyesidir.)

Hz. İbrahim'in duası kabul olmuştu. Yüce Allah, oğluna ve hanımına o ıssız çölde en değerli nimet olan su nimetiyle ikramda bulundu.

Hz. Hacer, sabrederek tevekkül etmenin mükafatını fazlasıyla veren Cenâb-ı Hakka secde ederek hamd etti. O'nun cömertliği karşısında ağlayarak şükretti ve Allah'a olan inancı ve güveni iyice kuvvetlendi.

Mekke gibi çöllerle çevrili bir vadide su bulmak hele de onun sahibi olmak dünyanın en değerli madenlerine sahip olmaktan çok daha değerliydi.

O civardan geçen bir kervan, karşiki tepede bir hareket olduğunu hissetti ve durdu. Kervanın reisi şöyle dedi: "Bugüne kadar o tepeye kuşların konup kalktığını hiç görmedik. Oysa sık sık buralardan geçeriz. Orada bir suyun bulunduğunu görmedik ve duymadık. İki kişi gidip orayı kontrol etsin de ne olduğunu anlayalım.

Kervandan gelen iki kişi, suyu Hacer'i ve oğlunu gördüler. Selâm vererek onlara kim olduklarını sordular. Hacer kendisinin peygamber hanımı olduğunu oğluyla birlikte buraya yerleştikten sonra Allah'ın bir lutfu olarak bu suya kavuştuklarını söyledi. Sudan içmek için izin istediler. Hacer onlara ikram etti. Çok hafif ve lezzetli bir su diyerek memnun oldular. Vakit kaybetmeden sevinçle gelip kervancı başına olanları anlattılar. Reis gelerek Hacer'e bir teklifte bulundu. Suyun asıl sahibi sen olacaksın, bize de ücret karşılığında bu sudan kullanmaya izin verirsen biz de buraya yerleşmek isteriz. Hacer bu teklifi sevinerek kabul etti. Yüce Allah onları yalnızlıktan da kurtarmıştı. O, ne büyük ve ne cömert idi.

Cürhüm kabilesi, Mekke vadisine zezem suyunun civarına yerleşerek Hacer'e komşu oldular. Orayı ektiler, diktiler ve yeşerterek şenlendirdiler. Kısa bir süre önce hayat izi olmayan bu vadide şimdi civarın en bereketli ve en kalabalık bölgesi haline geldi. Hz. Hacer, suyun sayesinde oldukça fazla gelir sağladı. Kendisine geniş bir çiftlik kurdu.

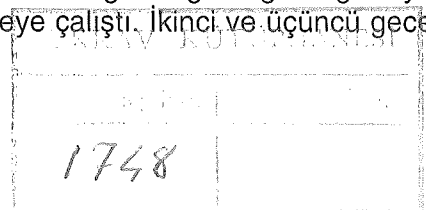
Aradan bir kaç yıl geçti. Hz. İbrahim oğlu İsmail'i ve Hacer'i merak ediyordu. Mekke'ye giderek onları ziyaret etmek için yola koyuldu. O bölgeye geldiğinde orayı tanımadı. Çok değişmişti. Her tarafa evler yapılmış, ekilmiş, meyva ve sebze bahçeleriyle adeta büyük bir kasabayı andırıyordu. Yoldan geçen birine, burada Hacer ile oğlu İsmail olacaktı. Onları tanıyor musunuz? diye sordu. Orada bulunan herkes suyun sahibi olması nedeniyle Hacer'i tanıyordu. Hacer ile oğlunun kaldığı çiftliği İbrahim'e gösterdiler. Gözlerine inanamadı. Oğlu ve hanımı büyük bir çiftlik sahibi olmuştu. Hızlı adımlarla giderek, hanımını ve oğlunu buldu. Sevinç gözyaşlarıyla birbirine sarılarak hasret giderdiler. Başlarından geçen herşeyi Hacer anlattı. İbrahim, Rabbine hamd etmekten başka diyebilecek bir şey bulamadı. Yaptıkları bütün fedakarlıkları fazlasıyla mükafatlandırmıştı. Onun cömertliğini ve büyüklüğünü müşahade ederek Ona inanmanın ve güvenmenin mutluluğu içinde Ona secde ettiler.

İsmail 3-4 yaşlarında çok sevimli olmuştu. Hz.İbrahim oğluyla doyuya hasret giderdi.

Hz.İbrahim, Mekke'deki insanlara da Allah'ın varlığını birliğini ve kendisinin de onun elçisi olduğunu bildirdi. Orada da, adalet, sevgi, hoşgörü ve cömertliğe dayalı olacak bir nizamın temellerini attı. Çoğunlukla insanlar İbrahim'e ve getirdiği tebliğe inanarak iman ettiler. Şimdi Hacer ve İsmail'e daha çok saygı duyuyor ve seviyorlardı. Hz. İbrahim sık sık Mekke'ye gelerek hem hasret gideriyor. Hem de oradaki temelini attığı iman ve ahlâk nizamını sağlamlaştırmaya gayret ediyordu.

HZ. İSMAIL KURBAN EDİLİYOR

Böylece aradan 3-4 yıl daha geçti. Hz. İbrahim yine Mekke'ye gelmişti. İsmail 7-8 yaşlarında gülbüz ve güzel bir çocuk olmuştu. Hz. İbrahim, her geldiğinde oğlu ile özel olarak ilgileniyor ve onu iman ve ahlâk bakımından en iyi şekilde yetiştiriyordu. Bir gece Hz. İbrahim rüyasında oğlunu kurban etmesi gerektiğini gördü. Sabah kalktığında gece gördüğü rüyanın etkisiyle çok sıkıntılıydı. Hiç kimseye birşey belli etmemeye çalıştı. İkinci ve üçüncü gece de

yine aynı şekilde oğlunu Allah için kurban etmesi gerektiğini gördü. Yine ağır bir imtihanla karşı karşıya idi. Biraz düşündü yapacak bir şey yoktu. Mademki Rabbi böyle istiyordu. Oğlunu kurban edecekti. Hz. İbrahim, Allah'ın bu isteğini hanımı Hacer'e anlattı. Hacer çok üzüldü. İçi sıkıldı. Hz. İbrahim onu teselli etti. Her zaman Yüce Allah'ın onlara büyük lütuflarda bulunduğunu, bunun da bir hikmeti olacağını sabrederek Allah'a teslim olmaları gerektiğini söyledi. Hacer, emrin Allah'dan olduğunu düşünerek teselli buldu. Hz. İbrahim oğlunu hazırlamasını söyledi. Hacer oğlunu yıkadı, saçlarını taradı ve en güzel elbiselerini giydirdi. Allah'a emanet ederek gözyaşlarına hakim olmaya çalıştı. İbrahim, heybesine bıçak ve ip aldı. İsmail'i alarak yola koyuldu. İsmail, yolda babasına nereye gittiklerini sordu. İbrahim, biraz gezinti yapacaklarını söyledi. Tenha bir yere vardıklarında oturdular. Biraz soluklandıktan sonra İbrahim oğluna gerçeği söyledi.

Kur'an-ı Kerim İsmail'in cevabını şöyle bildiriyor.

- Çocuk onunla birlikte koşacak yaşa gelince İbrahim dedi: "Yavrucuğum uykuda seni kestiğimi görüyorum. Bak bakalım sen ne görürsün ne dersin?" "Babacığım emrolunduğun şeyi yap! İnşallah beni sabr edenlerden bulacaksın. (Saffat, 102.)

İsmail yaşının küçük olmasına rağmen büyük bir iman gücü sergiliyordu. Büyük bir sabırla Allah'a ve babasına teslim oldu. Hz. İbrahim, İsmail'in ellerini ayaklarını bağladı. Gözlerini de bir bez parçasıyla örttü. Bıçağı çıkarttı. Tüm kalbiyle Allah'a yönelerek kendisine verilen çok zor bir görevi yerine getirmek için Allah'ın ismini anarak bıçağı oğlunun boynuna sürdü. Fakat bıçak kesmiyordu. Bir kez daha denedi yine kesmedi. Bıçağı daha yeni bilemişti. Nasıl olur diyerek bıçağı yanındaki kaya parçasına sürdü taş ikiye ayrıldı. Ve o anda melek İbrahim'e bir koç getirdi. Ve Rabbi şöyle vahyetti.

- Biz şöyle seslendik: "Ey İbrahim! Sen rüyayı gerçekleştirdin. İşte biz güzel düşünüp, güzel davrananları böyle ödüllendiririz.

- Bu hiç kuşkusuz apaçık imtihanın ta kendisiydi. Ve ona fidye olarak büyük bir kurbanlık verdik. Sonra gelenler içinde onu hatırlatan bir şey bıraktık. Selam olsun İbrahim'e! Böyle ödüllendiririz bir güzellik sergiliyenleri. (bk. Saffat, 104-110)

Hz. İbrahim, oğlu İsmail'in ellerini ve ayaklarını çözdü. Göz yaşları içinde birbirlerine sarılarak Allah'a hamd ettiler.

Günümüze kadar ulaşan ve kıyamete kadar da müslümanların dini bir vecibe olarak keseceği kurban, Hz. İbrahim ve İsmail'in sabır ve Allah'a olan tevekküllerine karşılık bizlere miras kalmıştır.

Hacer, Hz. İbrahim ve İsmail'in birlikte geldiklerini gördü. Yanlarında bir de koç vardı. Bir anlam veremedi. Hz. İbrahim, olan biteni anlattı. Hacer, yeniden doğmuş gibi oğluna sarıldı ve bağrına bastı. Ve yüce yaratıcıya şükretti. Allah'ın lütfu ile ne zaman ne şekilde karşılaşacağını bilmek çok zordu. Onlar sabrettikçe O da onlara sınırsız lütuflarda bulunuyordu. Allah'a yaklaşmak için bir adım atana Yüce Allah on adımıla karşılık veriyordu. İsmail'in yerine koç kurban edildi. Hz. İbrahim, Rabbine karşı bir imtihanı daha başarıyla sonuçlandırmış ve yine Allah'ın rahmetine erişmişti. Filistin'e dönmesi gerekiyordu. Gönülü huzurlu ve mutlu bir şekilde vedalaşıp Mekke'den ayrıldı.

LÛT'UN KAVMİ HELÂK EDİLİYOR

Hz. Lût'un kavmi iyice azmıştı. Nasihat fayda etmiyordu. Erkeklerin kızlarla evlenmesine izin vermiyorlar, yol kesiyorlar, yoldan geçen yabancı erkeklere bile saldırıyorlardı. Lût'un karısı Vaile de kocasını dinlemiyor toplumun yaptığı ahlâksızlığı destekliyordu. Hz. Lût'un iki kızı vardı. Onlar babalarına ve onun tebliğine inanmışlar, O'nun sözünden dışarı çıkmıyorlardı.

Hz. Lût, yıllardır onlara, yaptıkları bu ahlâksızlığı, Allah'ın yasakladığını, bu

davranışlarının toplumdaki aile yapısını temelden sarstığını, istedikleri kadın ve kızlarla nikâhlanarak bu çirkin ahlâktan vazgeçmelerini söyledi. Vazgeçtikleri takdirde Allah'ın rahmetinin çok büyük olduğunu onları af edeceğini, dünya ve ahiret mutluluğunu elde edeceklerini söyledi. Ne yazık ki dinlemediler.

Daha sonra Hz. Lût, onları Allah'ın azabıyla tehdit etti. Belki korkar vazgeçerler diye düşündü. Fakat o da fayda etmedi. Üstelik Lût ile alay ettiler. Hadi getir o azabı da görelim dediler. Yapacak bir şey kalmamıştı. Rabbine sığınarak sabırla beklemeye başladı.

Cenâb-ı Hak Kur'an-ı Kerim'de bu konuyu şöyle bildiriyor.

- Lût'u da peygamber olarak gönderdik. Toplumuna şöyle demişti. O: "Öyle bir iğrençliğe bulaşıyorsunuz ki sizden önce âlemlerden bir tek kişi bunu yapmamıştır.

- Erkeklerle gidiyorsunuz, yol kesiyorsunuz, toplantılarınız da çirkinlikler sergiliyorsunuz öyle mi? Toplumun cevabı sadece şunu söylemek oldu. "Eğer doğru sözlülerden isen hadi getir bize Allah'ın azabını."

Lût dedi: "Rabbim şu bozguncular topluluğuna karşı bana yardım et." (Bk. Ankebut, 28-30)

Hz. İbrahim, oldukça yaşlanmıştı. Lût'un kavminin bir türlü yola gelmeyerek, azgınlıklarını arttırmalarına çok üzülüyordu. Lût'a yardım etmesi için Allah'a yalvarıyordu.

Birgün iki tane yabancı erkek, Hz. İbrahim'e misafir olarak geldi. Hz. İbrahim çok sevindi. Her zamanki misafirperverliği ve cömertliği ile hemen bir buzağı kesti ve onlara güzel bir sofraya hazırladı. Fakat bu iki genç yemeğe hiç uzanmadılar. İbrahim, şüpheyle sordu. Neden yemiyorsunuz? Siz kimsiniz? Gençler kendilerinin melek olduğunu, Allah'ın onları özel olarak görevlendirdiğini söylediler. Ve iki önemli haber getirdiklerini söylediler.

Biz şu kentin halkını helâk edeceğiz. Çünkü ora halkı zalim oldular. İbrahim dedi: "Ama orada Lût var." Dediler ki: "Orada kim olduğunu biz daha iyi biliyoruz. Elbetteki onu ve ailesini kurtaracağız. Karısı hariç, O, geride kalanlardan olacak. (bk. Ankebut, 31-32)

Hz. İbrahim bu haber karşısında çok üzülünce Cenâb-ı Hak ona şöyle vahyetti.

- Ey İbrahim! Bu halinden vazgeç. Rabbinin emri gelmiştir. Geri çevrilmez bir azap onların enselerine binecektir. (Hûd, 76)

Melekler diğer haberi ona şöyle müjdelediler.

- Ona İshak'ı müjdeledik. İshak'ın arkasından Yakub'u. Orada dikilmekte olan karısı güldü "Vay başıma dedi. Doğuracak mıyım ben? Kendim bir kocakarı, kocam bir ihtiyar, gerçekten şaşılacak şey bu."

Dedilerki: "Allah'ın emrine mi şaşıyorsun? Allah'ın rahmeti ve bereketi üzerinizdedir. Ey ev halkı! O Hamid'dir, Mecid'dir. (Bk. Hûd, 71-73)

Hz. İbrahim, 100 küsur, karısı Sâre ise 90 yaşındaydı. Hayatları boyunca Allah'ın sonsuz lütuflarına mazhar olmuşlardı. Allah'ın yaşlılıklarında verdiği bu lütufta karşısında her ne kadar şaşırsalar da, mutlu olarak Allah'a sonsuz hamd ettiler.

Melekler, oradan ayrılıp Hz. Lût'un yanına geldiler. Hz. Lût kendisine misafir olarak bu iki genci evine buyur etti. Yabancı oldukları belliydi. Kavminin kendilerine bir kötülük yapabileceğini düşünerek endişelendi. Bu arada karısı Vaile toplumun azgın kişilerine giderek evlerine iki tane genç, yakışıklı erkeğin misafir olarak geldiğini bildirdi. Kur'an-ı kerim bu konuyu şöyle bildiriyor.

- Elçilerimiz Lût'a geldiğinde onlar için kaygılanmış, göğsü daralmıştı. "Bu zorlu bir gün" demişti.

- Lût'un kavmi koşarak onun yanına geldi. Bunlar daha önce de kötülük yapmışlardı. Lût dedi ki: Ey toplumum! İşte şunlar kızlarım. Onlar sizin için daha temiz. Allah'dan korkunda misafirlerimin önünde beni rezil etmeyin. İçinizde olgun bir adam yok mu?

Dediler ki: "Senin kızlarında hakkımız olmadığını çok iyi biliyorsun. Ne istediğimizi de çok iyi biliyorsun. (Bk. Hûd, 77-79)

Hz. Lût, evine gelen misafirlere sahip çıkamayışına, kavminin yaptığı bu ahlâksızlığa çok üzüldü. Onlara yalvarsa da fayda etmedi. Akşama gelip misafirleri götürceklerini söyleyerek gittiler. Onlar gidince melekler Lût'a üzülmemesini kendilerine kimsenin zarar veremeyeceğini söylediler.

Akşam olduğunda Lût'un evine gelerek misafirleri zorla götürmek istediler.

- Yemin olsun Lût'un misafirlerinden nefislerini tatmin etmek istemişlerdi de onların gözlerini silme kör etmiştik. Hadi tadın azabımı ve uyarılarımı. (Bk. Kamer, 37)

Hz. Lût, bu duruma çok memnun oldu. Onların kim olduklarını sordu. Melekler dedilerki: Biz senin Rabbinin elçileriyiz. Sana asla el süremezler. Gecenin bir yerinde aileni götür. Ailenden hiç kimse geri kalmamasın. Karın müstesna. O ötekilere çatan belaya çarptırılacaktır. Onların azap vakti, sabah vaktidir. Sabah ne kadar yakın değil mi? (bk. Hûd 81)

Hz. Lût, artık kavmi için bir kurtuluş olmadığını ve helak edileceklerini anladı. Üstelik karısını bile yola getirememişti. Kızlarını yanına olarak, gece yarısı gizlice yola koyuldu. Hz. İbrahim'in yanına gitti.

Sadom halkı sabah başlarına gelecek azaptan habersiz ahlâksızlıklarını icra ediyorlardı. Hepsi sarhoş ve uygunsuz davranışlarda buldukları o sırada aniden Allah'ın azabına yakalandılar. Ne kaçacak yerleri vardı. Ne de onları kurtaracak biri.

- Nihayet emrimiz gelince oranın üstünü altına getirdik. Ve üzerlerine pişirilmiş çamurdan yapıp istif edilmiş taş yağdırdık.

- Rabbinin katında damgalanmış taşlar zalimlerden çok uzak değildir. (bk. Hûd, 82-83)

- Şu kent halkı üzerine yaptıkları fenalıklardan ötürü gökten bir felaket indireceğiz.

- Yemin olsun biz o kentten aklını işleten bir topluluk için geriye apaçık bir işaret bıraktık. (bk. Ankebut, 34-35)

Cenâb-ı Hakkın bildirdiği gibi Sadom halkı, sapıklıklarında ısrar ederek, yeryüzünde ilk defa cinsi sapıklığı uyguladılar. Böylece Allah'ın lanetini ve azabını hak ettiler. Hem de şiddetli bir azap. Sabaha karşı Sadom şiddetli bir sartinle sallandı. Bir taraftan gökten özel olarak hazırlanan taşlar yağıyor, bir taraftan da yer yarılarak şehrin üstü altına getiriliyordu. Korkunç bir şekilde feryad ederek Lût kavmi helâk oldu. Hz. Lût görevini tamamlamıştı. Bir kaç yıl sonra vefat etti.

Günümüze kadar kalıntıları uzanan bu manzaradan maalesef ibret alınmamıştır. İnsanlar Kur'an'ın bildirdiklerinden habersiz olduğu için bu tür cinsi sapıklıklar yaygınlaşmaktadır. Üstelik bu zavallı gençleri bir uyarıcı olmadığı gibi cinsel özgürlük adı altında desteklemektedir. Tüm dünyada hergün biraz daha yaygınlaşan bu ahlâksızlık için mutlaka Allah'ın hükümleri o insanlara anlatılmalıdır. Bir çoğunun Allah inancı olduğu halde cehalet ve bunalım neticesi o pisliğe bulaşmaktadır.

Cenâb-ı Hakkın azabı her asra göre değişmektedir. Sadom halkını taşıyarak ve yerin dibine geçirerek cezalandırmıştır. Bu gün ise bütün dünyaca bilinen AIDS hastalığı cinsi sapıklıkla bulaşıp yayılmakta ve tedavisi imkânsızdır.

Bizler, bu konuya duyarsız kalarak önlem almaz isek, o batağa düşen gençlere sevgi,

hoşgörü ve eğitimle yaklaşarak onları tedavi yoluna gitmezsek, bu hastalık önüne geçilmez boyutlara ulaşip bizleri ve gelecek nesilleri tehdit edecektir.

HZ. İBRAHİM OĞLU İSMAILLE KÂBE'Yİ İNŞA EDİYOR

Hz. İbrahim'in yıllardır içinde bir arzusu vardı. Allah için yeryüzünde bir bina inşa etmek ve tüm inananları orada toplamak. Fakat bunu nasıl ve nereye yapacağını bilmiyordu.

İsmail büyümüş ve delikanlı olmuştu. Hacer aniden hastalandı. İsmail o tarafa giden kervanlarla babasına haber gönderdi. Fakat İbrahim yetişmeden Hz. Hacer vefat etti.

Hz. İbrahim, Mekkeye geldiğinde Hacer'in öldüğünü öğrendi. Çok üzüldü. Kabrini ziyaret etti. Baba oğul birbirlerini teselli ettiler. Hacer, büyük fedakarlık ve sabırla oğlunu yetiştirmiş ve Mekke'de bir şehir kurulmasına vesile olmuştu. Hz. İbrahim'e üzgün olduğu bu günlerde bir gece rüyasında, yeri işaret edilerek oraya Allah'ın evi olan Kâbeyi yapması söylendi. Hz. İbrahim, sabah uyandığında çok sevinçli ve mutluydu. Oğlu İsmail'i uyandırdı. Ona gördüğü rüyayı anlattı. Yıllardır hayalini kurduğu binayı inşa edecekti. Bir kez daha Rabbine sonsuz hamd ederek secdeye kapandı.

Hz. İbrahim, oğlu İsmail ile birlikte Kâbeyi inşa etmeye başladı. İsmail taş taşıyor harç yapıyor, İbrahim'de duvarları örüyordu. Her ikisi de büyük bir coşku ve heyecanla çalışarak Kâbeyi kısa sürede tamamladılar.

- Şu bir gerçek ki, alemlere bir bereket kaynağı ve yol gösterici halinde insanlar için kurulan ilk ev Mekke'dekidir. (Ali İmran, 96)

İlk olarak yüce Allah'ın kendilerine öğrettiği şekilde Hz. İbrahim ve oğlu İsmail Kâbeyi tavaf ettiler. Hz. İbrahim ve oğlu o anda yeryüzünün en bahtiyar insanıydı. Göz yaşları içinde Rabbine niyaz etti, yalvardı ve sonsuz hamd etti.

- Rabbimiz! Bizi sana teslim olmuş iki müslüman kıl, soyumuzdan da sana teslim olan müslüman bir ümmet oluştur. Bize ibadet yerlerimizi göster, bizim tövbemizi kabul et. Sen, evet sen Tevabsın, tövbeleri cömertçe kabul edersin. Rahimsin, rahmetini cömertçe yayarsın. (Bakara, 128)

- Rabbim! Şu kenti güvenli bir kent yap. Halkının Allaha ve ahiret gününe inananlarını çeşitli ürünlerle rızıklandır. (Bakara, 126)

Hz. İbrahim duası ve niyazıyla hem Kâbenin güvenliğini istemiş, hem de soyundan gelen Hz. Muhammed'i istemişti.

Kâbe yıllarca haram bölge ilan edildi. Orada herhangi bir canlıya zarar vermek yasaktı. Oraya giren emniyette idi. Zaman zaman bu, zalimler tarafından ihlal edildi.

Hz. Muhammed, bir hadisinde; ben dedem İbrahim'in duasıyım buyurmuştur.

Hz. İbrahim Kâbede kendine bir bölüm ayırarak, ibadetlerini orada yapmıştır. Makamı İbrahim adıyla günümüze kadar ulaşmıştır.

Hz. İbrahim, Filistine giderek oradaki ailesini ve oranın halkını da Kâbe'yi tavaf etmek üzere Mekke'ye davet etti. Ayrıca çevredeki tüm bölgelere haber göndererek inananları Mekke'ye davet etti.

- Açık-seçik deliller, İbrahim'in makamı vardır orada. Oraya giren güvene ermiş olur. Yoluna gücü yetenin o evi ziyaret etmesi, insanlar üzerinde Allah'ın bir hakkıdır. Kim nankörlük ederse hiç kuşkusuz, Allah bütün alemlere muhtaç olmayacak bir Gani'dir. (Ali İmran, 97)

Haber duyan inananlar dört bir taraftan akın akın gelerek Kâbe'yi tavaf ettiler. Allah'a

dua ve niyazda bulundular. Allah'a olan inançları onları tek vücut haline getirmişti. Hepsinin yüreği aynı duygu ve heyecanla doluydu. Göz yaşları içinde önce Allah'a hamd ediyorlar, sonra da Hz. İbrahim ve oğluna şükran ve minnet duygularını sunuyorlardı. Böylece Kıyamete kadar inananlardan gücü yetenlere ömründe bir kez Kâbe'yi tavaf etmek farz oldu. Günümüzde müslümanlar, dünyanın dört bir tarafından her yıl Kâbe'yi ziyaret ederek tavaf etmek için severek oraya giderler.

Hz. İbrahim, yaşadığı süre içinde Kâbe'yi pislikten ve putlardan temizleyerek inananların güvenlik içinde oraya gelerek tavaf ve ibadet etmeleri için çalışmıştır. Oğlu İsmail de peygamber olmuş O da Kâbe'ye sahip çıkarak yıllarca orayı korumuştur.

Hz. İsmail'in vefatından sonra amacının dışına çıkarılıp içerisi putlarla doldurulan Kâbe'yi torunu Hz. Muhammed (s.a.v.) çetin mücadeleler sonucu Mekke'yi feth ederek putlardan temizleyip yalnız Allah için ibadete açmıştır.

Hz. İbrahim, yeryüzünde kıyamete kadar baki kalacak Beytullahın kurucusu olarak, Tevhid tohumlarını yeryüzüne saçmıştır. Sağlam bir şekilde inanç ve ahlâk sisteminin temellerini atan Hz. İbrahim kendisinden sonra bu sistemi geliştirerek yaymaya çalışan bütün peygamberlerin atasıdır. Hz. İbrahim'e ve Soyundan gelen bütün peygamberlere tevhid dininin mensupları çok büyük minnet borçludur. Allah hepsinden razı olsun.

Hz. İbrahim de, her fani gibi hayatının her anını Allah için yaşayarak 190 yaşında bu dünyadan gerçek yurduna irtihal etmiştir. Filistinde bulunan Halilürrahman bölgesine defn edilmiştir. Gerçekte ise ölümsüz olarak gönüllerde yaşamaktadır.

Allah'ın rahmeti, bereketi, selâmı tüm peygamberlerin ve inananların üzerine olsun.